

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKLAKA

İLAVELİ
YAZ
SAYISI

«Bugün 27 Mayıs'ın
dördüncü yıldönü-
münü kutluyoruz.»

Yazısız!

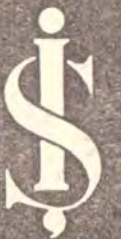
BÜYÜK YAZ ÇEKİLİŞİNDE

40 APARTMAN DAİRESİ

YENİ YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

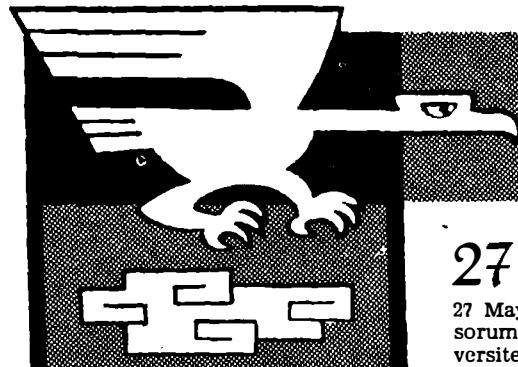

TÜRKİYE

BANKASI

(Faal: 3137—91)

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selami Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Salâhatin Kutlu, Zeyyat Selimoğlu, Cenap Güven, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel, Kudret Sinan

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülден Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Tırhan Selçuk, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Bülent Şeren, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mistik.

©

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

IDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

ILAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
28 Mayıs 1964

Cilt : 6 — Sayı : 22

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

27 MAYIS, şuna, buna karşı yapılmamıştır. Şu partiye, bu partiye karşı da değil. 27 Mayıs, bir gidişe, bir tutuşa, bir sorumsuzluğa karşı basında, üniversitede, aydınlar vicdanında uyanan isyanın süngülerde dile gelişidir.

Eğer, 27 Mayıs'ın yıldırımını yalnız D.P'yi ve yalnız D.P. yöneticilerini çarptıysa, bunun nedenini on yıllık sorumsuz davranışın bütün sorumluluğunu o partinin ve o parti iktidarının tekelinde toplanışında bulunuz.

Neydi bu on yıllık iktidara, basını, üniversiteyi, aydınlar topluluğunu kaybettiren, süngüleri kendine çeviren sorumsuz gidiş, sorumsuz tutuş?

Her mahallede bir milyoner yaratarak, sokak itlerini ilkçağ yabani-leri gibi taşlarla, sopalarla silâhlandırarak, bütün Atatürk devrimlerini kaba ve kara yobazlığın hortlak dişlerine atarak iktidarda kalmak hırslı...

Don ve bebek dedikodularıyla bir vatan dâvasının korkunç büyüklüğü küçültüleceğine, on yılda alınan milyarlarla on yılda yapılan işler, bir terazinin iki kefesine konulsaydı, nasıl alçakça bir yağma devri yaşadığımızı, en kör inatlar bile görürdü.

Bugün 27 Mayıs'ın dördüncü yıldönümü. Değişen nedir o mutlu günden sonra?

27
MAYIS!

Şu tarih olmuş Atatürk partisi C.H.P. ye bakınız: Köy enstitüsü yerine yobaz enstitüsü açan o değil midir?.. Açık bütçesinden hacı döviz dağıtan o değil midir?.. İktidar koltuklarını iktidarsızlık koltukları durumuna düşüren o değil midir?.. Aydınlar hazinesiymiş bu C.H.P.... Ne yapayım o hazineyi ki, kilidinin anahtarını tek kişinin cebindedir... Açabilirsen aç, saçabilirsen saç!

Yeni partiler, ordunun dipçiğiyle yıkılan bir hıyanet ocağının düşen bayrağını kaparak meydana atılmadılar mı?

En güvendiğimiz insanlardan biri, baş suçlunun suçsuz oğlunu koluna takıp seçim propagandasına girecek kadar kalbsiz olmadı mı?

Millet Meclisinden şehir meclisine kadar her yere, her çevreye suçlular kadrosunun eski ortakları dolmadı mı?

Bırakın Anadolu'yu, bırakın adı bilinmez köyleri, şurada, İstanbul'da, kapısında «Medrese» yazılı bir özel mektep, Milli Eğitim Müdürlüğü'nün iki yıl önceki raporundan sonra bile hâlâ gürül gürül, harıl harıl çalışmıyor mu?

Yurdun neresine gitsek, vicdan-

ları nurcuların nursuz gölgeleriyle kararmış buluruz.

Atatürk'ün alfabe öğretmenliği ettiği köylerde şimdi sıbyan mektepleri, çıplak tahtaya diz çökmüş elifba öğrencileriyle dolu...

Büyük Millet Meclisi'nde büyük dâvaların yerini karşılıklı döğüşler ve sövüşler aldı.

Gümüşpala, bu eski ve talihsiz asker, 27 Mayıs'ın yıldönümünde, birkaç senato adaylığı için partisine, bunca özlemler içinde «AL» sloganını seçerek şans arıyor.

Bir türlü oylanamayan vergi reformunun bütçede kazdığı korkunç uçurum şudur: Beş yüz milyon lira açık!...

Belediye'nin Florya evlerini yüzde elli eksikine kendi keyifleri için yağma edenler, sebze ve meyve halinde yine saltanat kuran eski kalandorlar, çekme katçılar, parselciler, suçular, bucular, deveye kulak değil, deveye yavşak kalır!

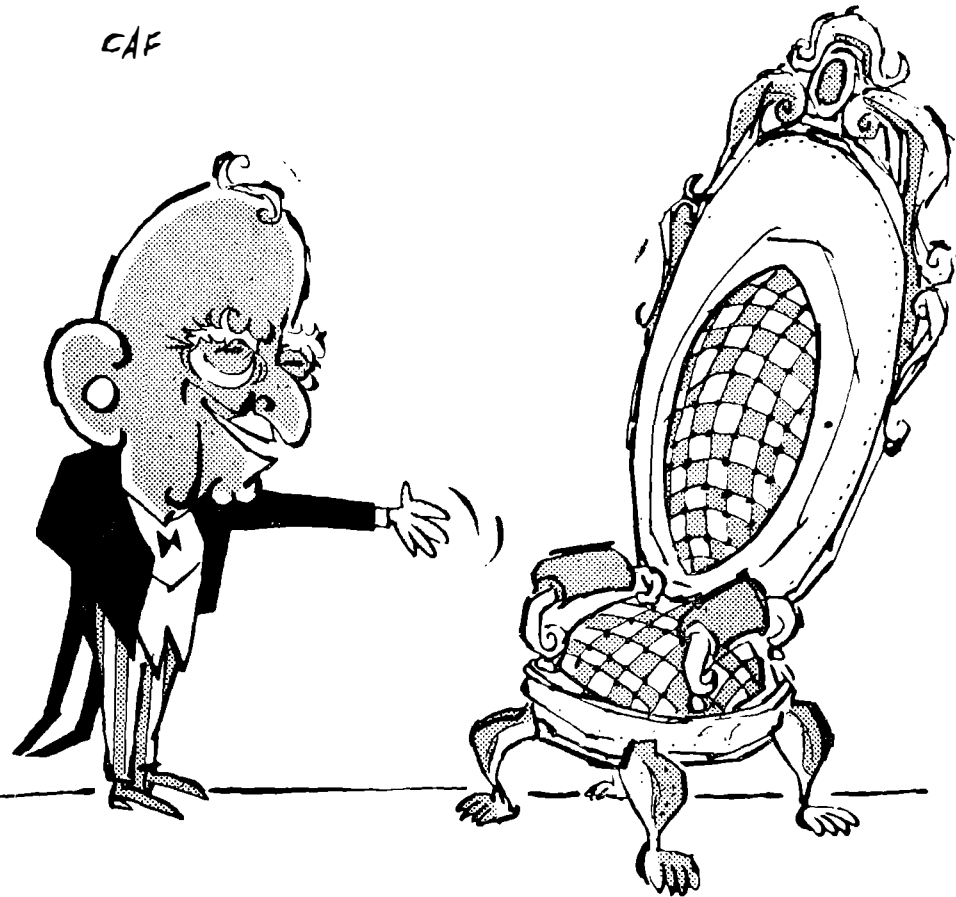
Süngülerin biçtiği bütün yaban otları, bütün kara çahırlar eskisinden daha gür, daha sımaşık fışkırdılar. Ortada milyarların yağması yoksa, artık gözü dönmüş çapulcuların yılgınlığından değil, yağma edilecek milyarların kalmayışındandır!

27 Mayıs, 1960!.. Gecenin son karanlıklarını dağıtan ışıklı ses!.. Neredesin?.. Ne oldun?.. Seni nerede arayalım?.. Nerede bulalım?

Yusuf Ziya ORTAÇ

İnönü: «Dünya zevklerinden dörtte üçünü kaybettik» dedi.

CAF

— Bir bu zevkimiz kaldı!

ananevi DOSTLUK

ADNAN VELİ

BEŞİR Beylerin oğlu Galip'le, Tarık Beylerin kızı Müyesser, tam üçbuçuk yıl, konu komşunun diline destan olan bir sevişmeden sonra muradlarına ermişlerdi. İlk zamanlarda Müyesser'in babası Tarık bey, iki aile arasındaki sıkı fıkılığa rağmen, Müyesser'i Galib'e vermek istememiş, oğlunun hem sigara içmesini, hem yeterli gelire sahip olmamasını baha ederek dokuz dereden su getirmişti. Ama araya komşular girmişler, birbirini böylesine seven iki insanı ayrı koymanın ağır vebâli olduğunu Tarık beye kaç kereler anlatmışlardı. Nihayet o da, iki aile arasındaki yakınlığı gözönüne alarak, kızı Galip'e vermiye razı olmuştu.

Nikâh, Belediye Sarayında kıydı. Törende epi kalabalık vardı. Akşam için de, Papatya Düğün Salonunda otuz kişilik bir sofraya hazırlanmış, düğüne iki tarafın yakınları çağırılmıştı.

Müyesser'le Galip, masada yanyana oturmuşlardı. Müyesser'in sağında Galip'in babası, Galip'in solunda da Müyesser'in babası vardı. Anneler, teyzeler, halalar, amcalar da, iki taraf arasında daha sıkı bir kaynaşma olsun diye, karışık oturmuşlardı. Masanın üstü, türlü mezelerle donatılmıştı. Galip de, öteki davetlilere uymuş, hafif hafif demleniyordu.

Düğün Salonunun pikabında «Norma mia» çalınırken, Galip'in babası Beşir bey, «Birkaç söz» söylemek üzere ayağa kalktı. Fakat bazıları, onun kalktığını görmedikleri için, Galip, elindeki çatalı tabağa vurarak, sofradakilerin dikkatini uyandırdı. Ferâsetli bir garson da, durumu kavrayarak, gidip pikabın sesini kısıtı. Beşir bey, kravatını düzelttikten sonra, iki elini masaya dayayıp, günün mânâ ve önemini belirten konuşmasına başladı:

— Sayın misafirlerimiz, muhterem davetlilerimiz..

Bugün burada mutlu bir yuvanın kuruluşu münasebetiyle, bu mutluluğa katılmak için hep bir araya geldik. Sayın Tarık bey ailesiyle, uzun yıllara dayanan ananevi dostluk bağları çok kuvvetli bağlardır ve bu bağlar, bugün meyvasını vermiş bir durumdadır. Birbirini hudutsuz bir aşkla seven iki genç, uzun ve sabırlı bir bekleme sonunda murada ermişler, iki aileyi birbirine daha çok yaklaştıran bir yuva kurmuş oldular. Artık bu masanın etrafında oturanlar da birbirleriyle akraba olduk sayılırız. Yavrularımıza mutlu ve uzun ömürlü dilerken, kadehimi, Tarık bey ailesiyle aramızda mevcut ananevi dostluk şerefine kaldırıyorum..

İlkin bir alkış koptu. Beşir beyin kadehiyle beraber, masadakiler de bardaklarını havaya kaldırdılar. Gelinle güveyin, memnurluktan ağızları kulak-

larına varıyordu. Müyesser'in annesi Münevver hanım, Tarık beyi usulca dürttü. Zaten akra balar da, kız tarafı adına bu konuşmaya bir cevap verilmesini bekliyorlardı. Tarık bey, istemiye istemiye ayağa kalkıp masa ya abanırken, çatalını yere düşürdü. Yanındakiler eğilip aldılar. Tarık bey ilkin öksürdü, sonra konuşmasına başladı:

— Sayın davetlilerimiz, sevgili akrabalarımız!..

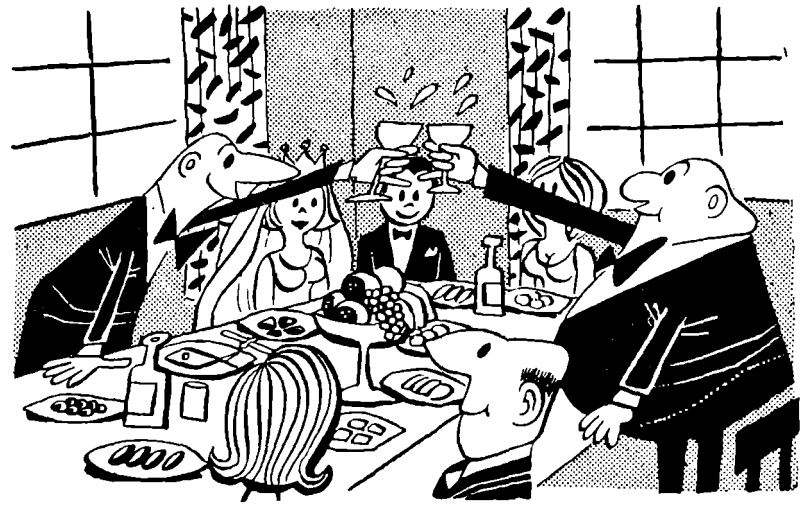
Hepinizi hürmetle selâmlarım. Bugün burada bir yuvanın temeli atıldı. Bu temelin çok kuvvetli olmasını ve hiçbir sarsıntıya metelik vermeden uzun müddet dayanması için Ulu Tanrıdan niyaz ederim.

Muhterem hanımlar ve beyler!..

Bize bu mutlu neticeyi kabul ettirmek zorunda bırakan sebep, iki aile arasındaki derin ve ananevi dostluk bağlarıdır. Eğer dostluğumuz ananevi olmasaydı, belki de bu yuva kurulamazdı. Lâkin şimdi yanımda, elele vermiş oturan iki körpe insanı, Müyesser'le Galip'i gördükçe duyduğum iftihar, hiç şüphesiz benim gibi başkaları da duymakta olduğuna asla şüphem yoktur. Bu bakımdan kadehimi, iki ailelerimiz arasındaki ananevi dostluk şerefine kaldırıp rakımı içiyorum efendim.

Gene bir alkış salonu doldurdu. Gene kadehler havaya kalktı. Gene genç evliler, hudutsuz bir gururla birbirlerine sokuldular. Sıcak mezelelerin biri geliyor, biri gidiyor, şişeler boşaldıkça tazeleniyor, müzik seslerini yırtan kahkahalar salonu çin çin öttürüyordu.

İki iskemle ötede oturan, Tarık beyin baldızı Ferdane, gü-rültü arasında bir ara, iskemle-

lerin arkasından eğilip, biraz dışarı gelmesi için, eniştesine işaret etti. Ötekilere belli etmeden, önce baldız, sonra enişte dışarı çıktılar. Ferdane, oldukça endişeli ve heyecanlıydı:

— Ayol enişte, dedi. Biz bu işde fena halde faka bastık.

Tarık bey, bir şey anılamadı bu lâftan.

— Nasıl faka bastık?.. dedi.

— Ayol Beşir bey Müyesser'e elmas bir yüzük takacak değil miydi?..

— Taktı ya..

— Gözüm kör olsun elmas değil o.. Cam, cam.. Düpedüz cam.. Elmasın duruşunu anlamaz mıyım ben?..

— Deme be?..

— Vallahi billâhi, Mîshaf çarp-sın elmas değil..

— Ama Müyesser yüzüğe baktı baktı da, sonra sarılıp kayın-pederini yanaklarından öptü. Ona ne dersin?..

— O da anılamaz yavrucağ.. Elmasın nasıl şey olduğunu nereden bilecek?.. Kulaktan duymakla elmas bilinir mi?..

— Yani bu işde, biz kazık mı yedik diyorsun?..

— Hem de ne kazık enişteciğim!.. Bilsen ne kazık!.. Zaten kıza, doğru dürüst bir ev döşemediler. Buzdolabı alacağız dediler, almadılar. Yatak odası için bile, şişirmeden gittiler.

Tarık bey, ensesini kaşıyarak düşünmeye başladı. Sonra homurdanarak:

— Vay namussuz herif vay!.. dedi. Şu körpecik kıza yapılır mı bu iş?..

— Yandık enişteciğim, yandık.. Vallahi fırın çalışı gibi yandık. Ama duuur!... Ben senin yerinde olsam, ne yapardım biliyor musun?..

— Ne yaparsın?..

— Şimdik, masaya döner döner, o Beşir bey olacak herifin suratına, haaaak tûûûû diyerekten, hoskoca bir tükürük atarım..

— Yoooo, yoooo... O kadar telaşlanma bakalım.. Bir işin girdisini çıktısını eyicene öğrenmeden paçaları sıvamak olmaz. Yarın sabahdan tezi yok, ben Kapa-lıçarşı'ya gider, Belediyenin muhamminlerine fiyat biçtiririm. Eğerki yüzüğün üstündeki taşlar, yalancı taş çıkarsaaa...

— Ayol ben anlamaz mıyım elması?.. On metre uzaktan anlarım vallahi..

— Olsun.. Ben bir defa da erbabına göstermeliyim yüzüğü..

— Peki, taşların yalancı olduğu meydana çıkarsa?..

— İşte sen, o zaman gör beni..

— Görürsem ne olacak?..

— O kadar söylüyorum.. O zaman gör, sen enişteni..

— Valla bilmem ama, bu işin sonu selâmet görünmüyor bana..

— Canım, şimdilik sana dur dedim ya.. Nene lâzım senin?.. Yarına kadar dişini sıkıver...

— Sıkmasına sıkayım ama, bilmem ki..

— Bilmemi yok bu işin.. Yalnız kulağını biraz bana ver.. Eğerki şimdi Müyesser bu işi farkederse, içeride devirmedik masa, kırmadık şişe bırakmaz. Biz de ertesi gün gazetelere geçeriz. Onun için benim sözümü dinle de, yarın sabaha kadar, ağızına muhakak bir kilit vur.

— Peki enişte, madem sen öyle istiyorsun, ben de ablama bu akşam bir şey söylemem. Ama eğer ki ben yarın haklı çıkar-sam.. O zaman heheeeey!... Vallahi Orfi İdare susturamaz beni..

— Peki, sen yarına kadar sus da, ondan sonrası bana ait..

İlkin baldız döndü sofraya.. Sonra Tarık bey salona girerken, ellerini mendille kurular gibi yaparak, işi maskeleye çalıştı. Bununla beraber, hem Ferdane'nin, hem de Tarık beyin masadan kaybolmaları, dikkati çekmişti. Onlar masaya döndükten

«Makarîos Türk kahvesi içti.» — Gazeteler —

Okkalı biir!

sonra, etrafta ufak tefek fısıldaşmalar oldu. Münevver hanım, Ferdane'yi usulca çımdıklediği halde, ağızından bir lâf almadı. Ama, masanın havası da enikonu soğumuştur. Biraz sonra da «Haydi, artık kalkalım» diyenleri, ötekiler rahatlıkla tasdikledi.

O gece Galip'le Müyesser, Beşir beylere gittiler. Yeni tutulan eve plâstik badana yapılacağı için, Müyesser birkaç gün kaynanasının evinde kalacaktı. Tarık bey, o gece karısına hiçbir şey söylemedi. Ama, sabaha kadar da, sigaranın birini söndürüp öbürünü yaktı.

Sabah olur olmaz, Beşir beylere damladı. Hatır ziyaretine gelmiş gibi yaparak, kızının elindeki yüzüğü bir saatliğine istedi. Sonra da soluğu Kapalıçarşı'da aldı. Konu komşuya karşı, nikâhtan önce sekiz bin lira diye ilân edilen yüzüğün, aslında üç yüz lira değerinde olduğunu, üç ermeni kuyumcunun oy birliği ile verdikleri karar üzerine anladı. Sonra da Beşir beyin Unkapanı'ndaki zahire dükkânına koştu. Kapıdan girip:

— Selâmünaleyküm dostum, dedi,

— Vaaaay, dedi Beşir bey.. Eski evliler erken uyanırlarmış sa-bahları.. Çok şükür bir fincanlık Beyrut kahvesi bulunur Tarık'çıgım..

— Kahve filân içmiye gelmedim. Erkek erkeğe konuşmıya geldim..

— Buyur Hünkârım.. Allahını seversen şu kanapeye otur.. O iskemlenin ayağı sakattır zaten..

— Oturmıyacağım.. Ayakta konuşacağım..

— Niye ama iki gözüm?..

— Bana bak Beşir.. Her şey aklıma gelirdi ama, bu gelmezdi..

— Anlamadım vallahi..

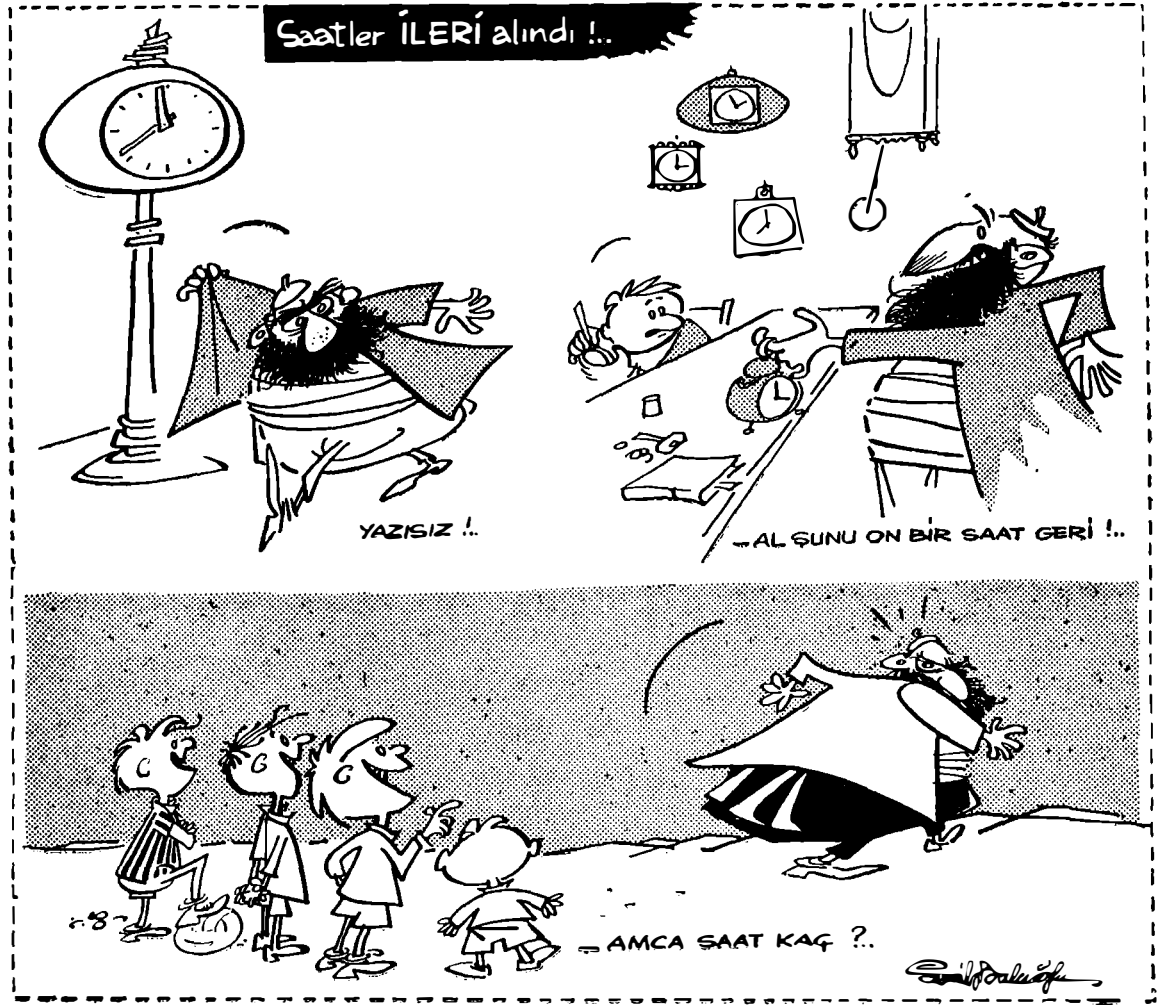
— Yahu, bir sevap işliyelim, şu iki genci yuva sahibi edelim dedik, öyle değil mi?..

— Evet, dedik..

— Ama, nikâhtan önce ne konuşmuştuk?..

— Ne konuşmuştuk?..

— Sen, yüz görümlüğü olarak,

elmas bir yüzük takmıyacak mıydın gelinine?..

— Yooo, öyle bir şey demedim.. Taşlı bir yüzük takarım dedim. Onu da taktım..

— Taşlı bir yüzük mü?.. Yani üstünde taş mı bulunacaktı?..

— Tabii taş bulunacaktı..

— Elmas bulunmıyacak mıydı?..

— Yooooo..

— Haaa, sen demek ki, üstünde taş bulunan bir yüzük takacaktın. Ama ne taşı olursa olsun, öyle mi?..

— Evet..

— Eskişehir'in lüle taşı da olsa, olur muydu?..

— Olabilir elbette..

— İnşaat taşı da olsa, olur muydu?..

— Olabilir elbette..

Tarık beyin, adamakıllı kafası kızmıştı:

— Bana bak ulan!..

— Yooo, ulan demeden konuş..

— Peki, ulansız konuşuyorum..

Bana bak.. Sen dün akşam sofrada ayağa kalkıp da: «İki aile arasındaki ananevi dostluk şerefine kadehimi kaldırıyorum» dememiş miydin?..

— Demiştim ama, sen de demiştin..

— Ben, lâfın gelişi öyle demiştim..

— Ben de lâfın gelişi öyle demiştim..

Tarık bey, öfkesinden kıpkırmızı oldu. Eli ayağı titriyordu. Tartışmayı fazla uzatacak olsa, işin ucu kavgaya varabilirdi. Tek kelime söylemeden, kapıyı vurup dükkândan dışarı çıktı. Unkapanı Köprüsüne doğru yürürken burnundan soluyordu.

— Aaaaaah ah!.. diye mırıldandı. Kabahat bu herifte değil, asıl kabahat bende.. «Ananevi dostluk» dedi miydi, işin içinde bir kazık bulunduğunu anlamalıydım.. Ama olmuyor işte, olmu-yooooor... İsmet Paşa bile «Ananevi Dostluk»un, «Kazık yeme» mânâsına geldiğini, ancak kırk yıllık tecrübeden sonra anladı.. Nerede kaldı ki abdi âciz...

Adnan VELİ

«Tarihi eserler korunacak..» — Gazeteler —

Yazısız

PAZARTESİ :

Mehmet Şori'yi tanırınız. On üç yaşındaki bu bacaksız, daha da küçükken evinden kaçarak Almanya'ya gitmiş ve orada basını bir hayli ilgilendirmiş, âdetâ bir küçük kahraman olmuştu. Şori, uzun hikâyelerden sonra baba evine teslim edildi. Tekrar kaçtı, tekrar teslim edildi.

Ama ne Şori kaçmaktan bıkmış, ne de yakalayanlar teslim etmekten ki, küçük maceracı, Diyarbakır'dan gene kaçıp İstanbul'a gelmiş. Ve doğru Erniyete giderek bir basın toplantısı yapmış, fotoğrafçılara poz poz resimler çektirerek:

— Benim gibi Avrupada dört sene kalan, Batı kültürü ile yetişen bir çocuğun Diyarbakır'da durmasına imkân var mı?.. demiş.

Maşallah Mehmet Şori'ye!.. Bu yaşta bu zekâ büyüklere duman attırarak kadar gelişmiş. Oğlum Şori, dur bakalım, daha yaştın ne başın ne?

Hele oku, adam ol, doktor ol, mühendis ol, teknisyen ol, kısacası işe yarayan bir kişi ol...

Ve tam vatana hizmet edecek kıvama geldin mi, işte o zaman:

— Benim gibi Batı kültürü almış birinin buralarda durmasına imkân var mı? deyip pasaportu alır, ver elini dersin Avrupa'ya veva Amerika!

Daha küçüktükün, elin ekmek tutmaz, sanatın yok, bilgin yok, ilmin yok, irfanın yok, Öyleyse Anadolu'da kalabilirsin!

Çünkü şu anda Anadolu'nun sana ihtiyacı yok ki! Gitsen ne olacak, gitmesen ne olacak! Bir marifet sahibi ol da, ondan sonra terket Anadolu'yu... Ağabeylerin gibi...

SALI :

Edebiyatta meslekler geliştiçe geliyor. Avrupada yeni «mek-tepler» kuruldukça yankıları bize de geliyor. Biraz gecikerek... Ama ziyarı yok.

Bir Fransız dergisi modern edebiyatın örneklerini gözönünde tutarak küçük küçük hikâyeler yayınlamış. Saçmalık sahasında top oynayan muharrir, mantık kalesine gol atarak alkışlanmak isteyenlerden... Almış kalemi eline yazmış. İçlerinden hoşumuza giden iki tanesini anlatalım. Ama eğer sizin zevkinizi okşamazsa kabahat bizim değil, sahibindir:

Birincisi şu:

«Sahnede bir şey cereyan etmiyordu. Ne kadın oyuncu vardı ne de erkek... Sahnede hiç kimse yoktu.

Hiçbir vak'a da yoktu. Hiçbir ses de yoktu.

Dekor da yoktu.

Perdeler kapalıydı.

Salonda seyirci de yoktu.

Piyas henüz yazılmamıştı.

Çünkü piyesi yazacak muharrir o gün trafik kazasında ölmüştü.»

Bu da ikinci hikâye:

«Odanın ortasında bir sandık vardı. Bu sandığın üstünde yedi sekiz yaşlarında bir çocuk.

Çocuk kaptandı. Sandık da on bin tonluk bir gemi... Hahlar okyanustu. Duvarlar ufuklar... Tavan gök...

Çocuğun babası kapıyı açtı. Haliya bastı. Ve cump... dalgalar arasında kayboldu.

Zavallı baba! Çocuğunun dünyasından haberi yoktu ki!..»

ÇARŞAMBA :

Kulağında altın küpesi, gözünde gözlüğü ve yanında be-

gün

şinci karısı bulunan tanınmış Alman yazarı Hans Gustl Kern, «Abdülhamitten bugüne kadar Türkiye» adında bir kitap yazmak için İstanbulumuza gelmiş. Hoş gelmiş, sefa gelmiş.

Kulağı küpeli Hans, Park Otelde bir basın toplantısı yapmış, ama karısının:

— Siyasi soruları cevaplandıрма!..

İhtarını sonuna kadar tutarak. Sizin anlayacağınız bu ünlü yazar tam bir kılıbık.

Zaten o da kılıbıklığını inkâr etmiyor. Karısı ise bu konuda hayli bilgili... Kocasının kılıbıklığı bahis konusu olduğu zaman gazetecilere:

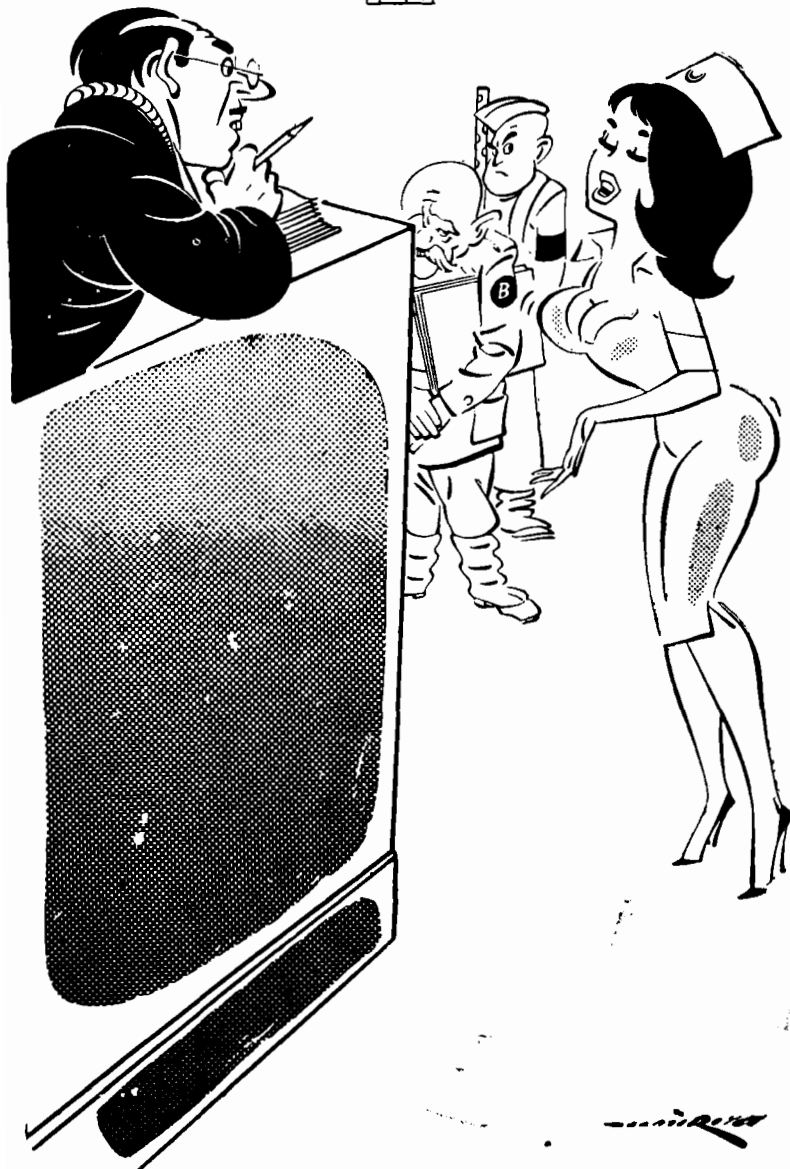
— Kılıbık erkek çapkın olur... demiş.

Peki ne demiş, bu söze karşı kılıbık Alman romancısı?

Eğer tam bir kılıbık ise, şüphesiz:

«Bir hemşire hastane başhekimini yaraladı»

— Gazeteler —

— Başhekimi niye bıcakladınız?

— O gün kan bağış haftası idi reis bey!

Büfe çiğ köfte, mercimekli köfte, zeytinyağlı dolma ve emsali ile donanmış. Adana pavyonlarında çalışan şarkıcılar söylemişler, dansözler göbek atmışlar. Hovarda hanımlar alkışlamışlar.

Kısacası:

— Kahpe felekten bir gün çıkmışlar.

Bu arada bazı hanımlar da pistte göbek atan dansözleri soy-mak istemişler. Tempo halinde tezahürat yapan bayanlar nazlanan dansöze:

— Kocalarımızın önünde soyunuyorsun da, bize gelince neden nazlanıyorsun... diye bağır-mışlar.

Bütün bunları yazan Milliyet gazetesi ilâve ediyor:

«Hanımlar cömertçe bahşış vermekte de kocalarını aratmamışlardır.»

Bu sevimli hikâyeleri okuduktan sonra biraz düşünmek gerek:

Kocalarına taş çıkartmak isteyen hanımlar biraz ters bir iş yapmamışlar mı?

Erkekler kadın oynatır, soyar, göbek attırır. Biraz Alaturka bir eğlence ama... Kendi koşulları içinde tamam.

Ya kadınlar?

Kadınlar da eğlenmek için kadın mı oynatır?

Yoksa «kocalara taş çıkartmak için» erkek mi oynatmaları lazım?

Biliyorum sevgili okuyucular, şimdi çoğunuz hafif hafif gülmüşler:

— Aman canım, diyorsunuz, ister kadın oynatsınlar, ister erkek, akıllarını oynatmasınlar yeter.

CUMA :

Thomas More ünlü bir İngiliz bilgisi... Sekizinci Henry zamanında büyük vazifelere atanmış. Ve gene Sekizinci Henry'nin buyruğuyla kafası kesilmiş.

Çok neşeli adammış More... Hayatın her çeşit felâketini ve cilvesini şakayla, güler yüzle karşılamış. Bütün Avrupada kitapları, ilmi, erdemi, ve bu hoş tabiatı ile sevilmiş, ün kazanmış.

Thomas More'un Utopia adlı eseri Türkçeye çevrildi. Bu kitapta ayrıca yazarın hayatı uzun uzun anlatılmış. İdam edilirken bile soğukkanlılığını ve neşesini kaybetmemiş bu büyük insan... Oysa kiralın haksızlık ettiğini çok iyi biliyormuş. Celâdi öpmüş iki yanağından:

— «Cesur ol dostum, ödevini yapmaktan çekinme, boynum çok kısa, onun için dikkat et de yanlış yere vurma!» diye öğüt vermiş.

Başını kütüğün üstüne koyduğu zaman, sakalını dikkatle yana çekmiş:

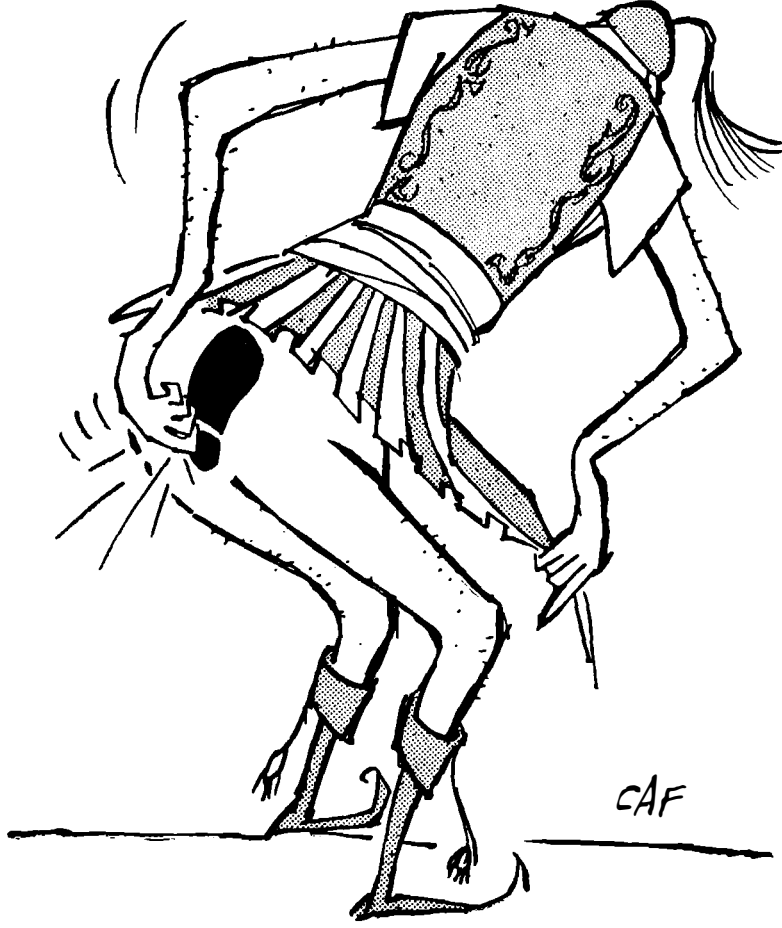
— «Ne de olsa sakalım vatana ihanet etmedi, o da idam edilmesin.»

Sakala itibarın bu türlü gö-rülmüş şey değildir. Gerçi bizim mizah dünyamızda sayısız sakal hikâyesi vardır. Hele bir tanesi «Sakalımı yorganın altına mı, üstüne mi koysam» hikâyesidir ki sakalın sahibini sa-bahlara kadar uykusuz bırak-mıştır.

Ama gelin doğrusunu söyleyelim: Hangi sakal sahibi, sakalı-na idam kürsüsünde itibar et-miştir?

Hiçbiri...

Zaten sevgili okuyucular ne eski sakallar kaldı artık, ne de eski sakallılar... Şimdi sakalı ressamlığa özenmiş gençlerle,

Kaşınıyor!

tiyatro heveslileri, artist olmak yolunda çırpınan gençler koyveriyor. O göbekleri döven haşmetli sakallar tarihe karıştı. «Sakalı yorganın üstüne mi koymalı, altına mı koymalı?» diye sabahlara kadar uykusuz kalan akıllılar da artık kalmadı. Zaten şimdiki sakallar iki makaslık sakal... Tarak bile tutmuyor. Yani dünyanın gidişatına uygun... Ne demişler bilgeler:

— Sakalına göre tarağı vur, ölüncüye kadar geçineceğini ara dur!

CUMARTESİ :

Amerikanın Florida sahillerinde bir düğün yapılmış ki, değmeyin gitsin... Gelin, on altı yaşında çırlıçıplak... Damat, yirmi üç yaşında çırlıçıplak... Davetliler iki yüz kişi kadar ve hepsi çırlıçıplak... Düğünün tek giyimli adamı evlendirme memuru imiş. Anladınız tabii bir çıplaklar kampında yapılıyor bu işler... Gelinin yalnız yüzünde bir peçe varmış.

Çıplak davetliler, çıplakların düğünü için:

— Gayet normal bir düğün oldu... demişler.

Belki de öyle olmuştur ama, bu haberi okuyunca insanın aklına neler gelmiyor ki...

Bir kere «İki çıplak bir hamamda yaraşır» Atasözü değişmiş oluyor: İki yüz çıplak bir düğünde yaraşır» diyebiliriz artık...

Sonra, gelin yüzüne taktığı peçeye acaba başka yerini örtse daha mı iyi olurdu? diye bir sorunun çengeli takılıyor düşüncelere...

Takılıyor ama, çabucak cevabını vermek mümkün... Eğer gelin peçesiyle başka bir yerini

Düşmeğe gör!

Bir türlü uslanmadın geldin elli beşine,
Nereden merak saldın bir de gönül işine?
Belâ geldi mi gelir hepsi peşpeşine!

Yuvarlanan taşların üstü yosun bağlamaz,
Şikâyet hakkın yok: «Kendi düşen ağlamaz!»

Her şey tamam mı sandın bir yergan, bir döşekle?
Seven mecbur girmeye her gün şekilden şekle.
Bu kervana katılman tuhaf total eşekle!

Gerilerde kalırsın «Deh, çüş!» fayda sağlamaz,
Hiç kimseye suç bulma: «Kendi düşen ağlamaz!»

Şunu asla unutma: Hamama giren terler!
Senden gücünden fazla fedakârlık isterler.
Beterin beteri var, ondan daha beterler!

Düşünürsen bu yarış her insana yaramaz,
Ama bir kere düştün: «Kendi düşen ağlamaz!»

Tıptış tıptış gide dur ardından kuzu gibi,
Aşkı geveliyorsun Keçiboynuzu gibi,
İstirabı da üste biberi, tuzu gibi!

Yaşla huzur zıt şeyler, bir arada olamaz,
Mesel olmuş söylenir: «Kendi düşen ağlamaz!»

Zengin değil, lord değil, emekli bir memursun,
Börek, pasta değilsin, hâlâ çiy bir hamursun,
Sağnak olamıyorsan, seyrek düşen yağmursun!

Bu damlalar faydalı dere olup çağlamaz,
Bir çölde kaybolmuşun: «Kendi düşen ağlamaz!»

Salâhattin KUTLU

örtse ne faydası olurdu?

Hiii...

Peki yüzünü örtmesinin ne faydası var?

Çooooo...

Akşama zıfzaf odasında damattan yüz görümlüğü ister, yüzünü açmak için.

PAZAR :

Deri ceketli gençlik dünyanın (Daha doğrusu dünyanın değil, Medeni ülkelerin) başına dert. New-York'ta, Paris'te, Londra'da, hatta Demirperde gerisinde deri ceketli «Teddy Boy»lar ortalığı birbirine katıyorlar. Altlarında motosiklet, kavga dövüş, içki, macera ve daha bir sürü hikâye...

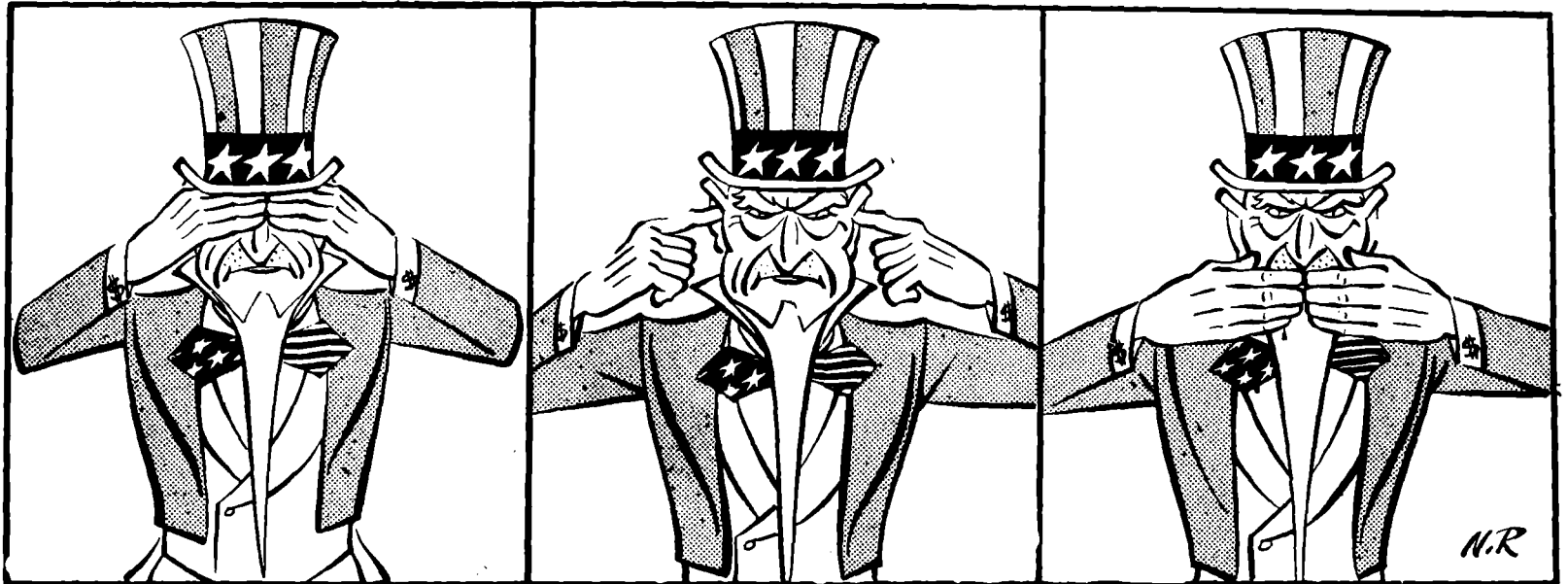
Bir adı da «Âsi Gençlik» bunların... Âvarelik, serserilik, serkeşlik üstüne «iş tutuyorlar.» Müzik, dans, argo, sigara... Ve eğlence...

Peki bunlar neden deri ceket giyerler?

Kimbilir belki bu da özentidir: Gençler kuzu ve koyun postuna bürünüp aslan, inek postuna bürünüp kaplan, keçi postuna bürünüp kahraman olmak hevesinden kurtaramıyorlar kendilerini... Yavaş yavaş bizim memleketi de geçti bu hastalık. Profesörleri sinema yıldızları, okulları sinema salonları, laboratuvarları sokak, imtihan yerleri karakol.

Gençlik... Gençlik... deyip dudak bükmeysin. Hele bizim gençlerin bir kısmı hâfiz olma yolunda, bir kısmı da Teddy Boy... Atatürkün memleketi ve Cumhuriyeti emanet ettiği gençlikten bir hayli fire veriyoruz. Bu, yarınlardan fire vermek demektir.

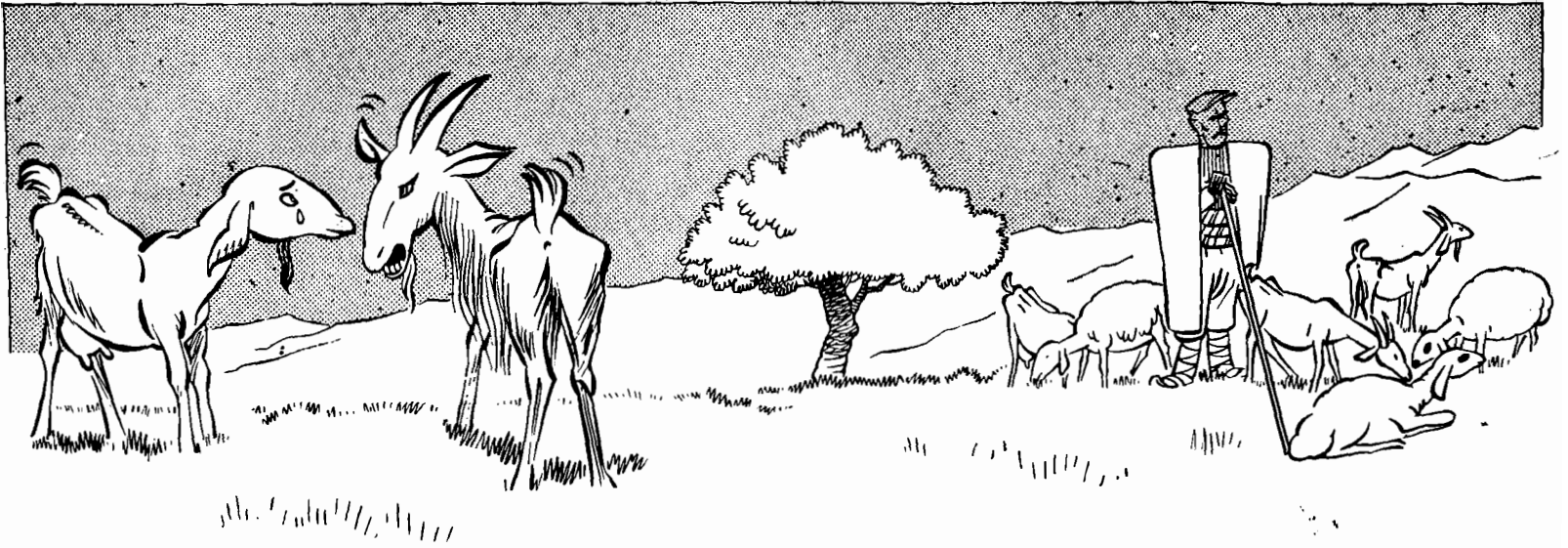
Sam amcanın Kıbrıs politikası!

Görmedim!

Duymadım!

Söylemedim!

— Ulan kahpe, vallahi bir boynuzda karnını deşerim... Bir daha çobana süründüğünü görmeyim!

Mecliste:

Uzun zamandanberi gitmemiştim Meclise. Aşırı bir ciddiyet havası içinde bir yadırgama duydum... Aşırı ciddiyet sebepsiz değildi: Kıbrıs üzerinde konuşuyordular.

Ne yumruklar dövüyordu havayı, ne pabuçlar uçuyordu boşlukta. İnsanlar hareketsizdi. Enseler hareketsizdi. Saçlar bile kıpırdanmasın diye berberler briyantin'le yatıştırılmıştı sert telleri!..

İsmet İnönü:

Çok canlı bir İnönü (hasımlarına inat), kürsüdeydi: Baş, kahve rengi elbiselerinin ciddiyetinden biraz uzanmış, büyük bir iradeyle çatal-sızlaştırmış bir sesle konuşuyordu. (Bunca iradeyi sese dökebilirse, geride nice iradesi var, düşünen düşünsün artık, ister kara kara, ister ak akl!)..

Ertesi gün manşetler «sert konuşma... Son derece sert konuşma» diye atılacaktı... Konuşma sertine sertti. Amma ve lâkin, kuvvetli miydi?.. Değildi dersem bana güvenen olur mu ki?..

Ama yine de alkış topladı iki taraftan, iki buçuk taraftan, üç, hat-tâ üç buçuk taraftan...

Bakanların sıraları:

Birinci sıraya, İnönü kürsüdeyken, Satır havası hâkimdi... Herhalde kendisine bu bizler için daralmış dünyada çok rahatlık veren konular olmalı ki, son derece rahat, bir Satır göze çarpıyordu: Bir hamakta yaslanmışcasına rahat!

Eskiden o sırada Feyzioğlu'nun, çalşkan, didingen, hırçın ve düşünlür havası vardı da, bu yenisi bizi yadırgattı hafiften...

İkinci sırada... Gençlik havası hâkimdi: Ali İhsan Göğüşün lord Bayronvâri profiliyle ve sanki düşecekmiş gibi, (düşmez biraderim, korkma) durmadan burnunu tutan Malik Yolaç'la... Bu gençlik havasının yamacında Feridun Cemalin «gaipten» silüeti bile gençleşiyordu!

Üçüncü sıra Melen sırasıydı... Aklı, fikri tutuktu Ferit beyin: Senatörlük kaygısına tutuk!.. (Fazla belli ediyorsunuz Ferit beycim. Sizi o gazetecilerin koridorlarda halanmasına müsaade edilen saatte de gördüm, orada da belliydi, bir başka türlü belli: Çok ihmal edilen geçmişteki arkadaşlara aşırı iltifatınızla belli!..)

V. S...

İnönü konuşmasına devam ediyordu, sesi hasımlarına inat bir açılışla. Gecikmişler giriyordu bu anda salona: Gemi güvertesinde yürür gibi salınan lâcivertli bir Cihad Baban.. Erimiş vücutlu, balmu-

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

mu tenli Silvan beyi Yusuf Azizoğlu. Kahve rengi kostümlü, bir pars kadar (parsınki gene yumuşak kalır) hırçın ifadeli (yahu eskiden hep gülerdi gözlerinin içi. N'oldu gözlerinin içine?) Kâmuran Evliyaoglu!

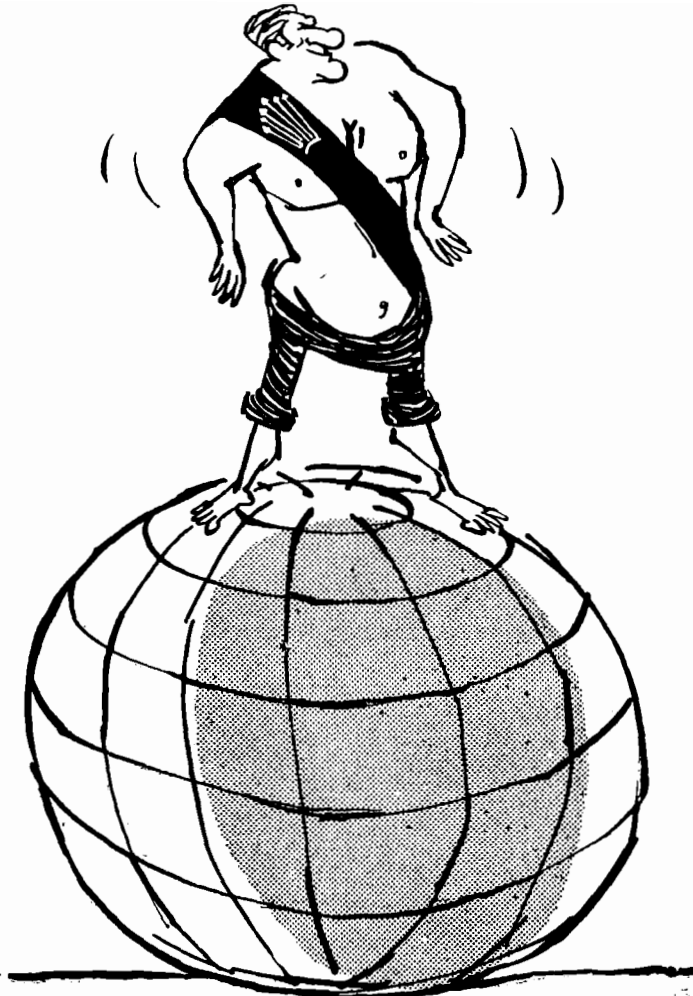
Gazeteciler tribününde yarım asırdır «bizden» olan yaşlı İngiliz gazetecisi Mister Moore, İnönüye bakıp bakıp kuvvet alıyordu herhalde, «dünya yaşlılarındır» diye... E öyle öyle.. Biz tersini iddia ettik mi ki?.. Edenlere şaşarız!

Fotograf sergisi...

Tabii daha, yeter derecede önem verilmiyor fotografa... Ben de çekiyorum, sen de çekiyorsun, karşıdaki ismini bilmediğim turist mös-yö de çekiyor, tırrnk diye... Ağaç ta ağaç çıkıyor hanı, ev de ev, insan da insan hanı...

Şimdiii... Alman Kütüphanesinde bir fotoğraf sergisi açılmış duruyor: Sanat avantürüne çıkmış bir gazeteci arkadaşımız, Fikret Otyam'ın Anadolu'yu karış karış dola-

Kemal Satır: «Kıbrıs için cihanla savaşıyoruz» dedi.

Cihan pehlivanı!

şarak hazırladığı bir sergi...

Bütün Anadolu yaşıyor bu sergide, kavrukluluğuyla, dramıyla, baki-riğiyle, güzelliğiyle...

Bütün bir gün tetikte beklemiş fotoğrafçı, bir yavru ceylânın narın fidanlar arasında su içişini çekmek'çin...

Sergi, Bakanı, Umum Müdürü, ricali tophyan bir kokteyle açıldı... Tanıtma Bakanı zarif bir konuşmayla açtı sergiyi (vallahi resmi stile ben de kapılmağa başladım.) Herkes çok güzel dedi. Bravo dedi. Paşasın dedi... Yok paşasın demedi ya, öyle kolay kolay paşasın denmez!

Sonra?... Sonra, ikl resimcik satıldı! İkili!

Uğultu devam ediyordu: «Vallahi çok güzel»... «Billâhi çok güzel»... İnandık bel.. Yeminden başka bildiğiniz yok mu?... Başka bir şeyler?..

Ve Fikret Otyam o kafasını her dakika çarpan sanatkârın şaşkınlığıyla gülümsüyerek bekliyordu: Başka bir şeyler için!

Bekle kardeşim bekle... Sabırla koruk... koruk kalır! Zaten kalmış, insanında da, dört ayaklısında daaa... kırk ayaklısında da!

Muhtar hanımın

ikinci hikâyesi:

Nefis hikâyeleri var, Kavaklıdere 1 numaralı muhtarı Nesime Ün-savaşın. Direkt ve iddiasız şekilde anlatıldığı için, tâ içe kadar işli-yen hikâyeler. Anlatıcı da alımlı... Öz be öz çekiciliği hikâyeninkine katılıyor...

— «Cık cık» dedi, Muhtare hanım, yanık altın rengi başını sallıyarak — «Cık cık»...

Reformlardan bahsediliyordu da... Gene sallandı yanık altın rengi baş, inatçı ve inatmış:

— «Cık cık! Reform mu?... Tutmaz. Katiyen tutmaz... Bizim bir Pembe hanım vardı. Eski bir emektar. Bir gün geldi, kalbinden şikâyet etti... Dizini tuta tuta... Kalbim ağrıyor dedi. Meğer dizi şöyle bir, olur ya bazen insana, atmışmış!... Genç doktorlar vardı akra-badan. Gülmesini bilirlerdi o zaman, şim-cik hepimiz unuttuk... Dinleme ci-hazını Pembe hanımın dizine dayadı-lar ve dinlediler dizinden kalbini ciddi ciddi... İşte bizim devlet a-damlarımız da memleketin kalbi-nin atışını dizden dinliyen cin-sten!..»

Ve tekrar yanık altın renkli ba-sını salladı:

— «Cık cık» diye...

İnandım Nesim'anım, hele Pembe hanımın hikâyesinden sonra büs-bütün inandım!...

NİMET ARZIK

BİR süredir kış mevsiminden çıkıp turist mevsiminden içeri girmiş bulunuyoruz. İstanbul semaları çoktandır turist bulutlarıyla kaplı. Pek yakında perakendeci sirüs ve kümülüs bulutları da yerlerini toptan turist bulutlarına bırakacak ve başımızdan aşağı boşalan turist yağmuru memleketi ekonomik ferahlık getirecek.

Turizmle ilgilenmek üzere yurdumuza gelen Almanya Sahil Sıhhiye Bakanlığı meteoroloji dairesi turistik yağmurlar uzmanı Prof. Hans Meteor ile «Al haberi çocuktan» ajansı muhabiri dâhi çocuk Hasan'ın yaptığı radyo röportajını veriyoruz. Radyolarınızı açtınız mı? Herkes açtı mı? Tamam mı? Öyleyse başlayalım.

Aldı Hasan: Sayın profesör, sizin turistik yağmurlar ve turist çeşitleri alanındaki derin bilginizle ilgilenen ajansımız memleketimize yağın turistik yağmurlar üzerine bilgi rica ediyor.

Verdi Hans: Ach zo ya.. zi vissen dass...

Alıp verdi tercüman: Bilirsiniz ki iki çeşit yağmur yağar Türkiye üzerine. Yerli turist getiren yağmurlar, yabancı turist getiren yağmurlar. Turist bulutlarının sirüs bulutlarıyla çatışması ile meydana gelen alçak basınç sonunda boşalan yağmur yerli turistleri getirir. Bunlar özellikle İç Anadolu bölgelerinden büyük şehre doğru akıp sırtlarında yorganları, kollarında sepetleri büyük şehir caddelerinde hayret içinde şaşkın dolaşırlar. Bunlara lâtince «turistis yerlozis» yani yerli turist denir.

Aldı Hasan: «Turistis yerlozis»lerin turizm sanayii bakımından önemi nedir? Yani para bırakırlar mı demek istiyorum.

Verdi Hans: Di zogenanten...

Alıp verdi tercüman: Yerli turist denen bu çeşit turistler çocukluk şehir caddelerinde rastladıkları kimselerden ekmek parası isteyip bununla ekmek alırlar. Bu bakımdan arasıra ekmek fırınlarına turist başına yetmişer kuruş bıraktıkları düşünülebilir ki, bu da oldukça önemli bir miktar olsa gerek.

Aldı Hasan: Sayın profesör, yerli turistlerle yabancı turistleri birbirinden ayıran nitelik midir yoksa metelik mi?

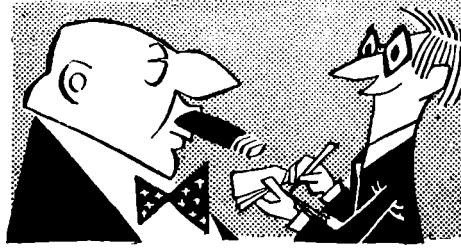
Verdi Hans: Bayde niht...

Alıp verdi tercüman: İkisi de değildir.

Aldı Hasan: (Kendi kendine: Vay hergele kestirmeden gitti.) Yabancı turist yağmurları ve çeşitleri üzerine fikriniz?

Verdi Hans: Turistişe Volken...

Alıp verdi tercüman: Turist bulutlarının bu defa kümülüs bulutları ile çatışmasıyla meydana gelen bir miktar basınç sonunda boşalan yağmur da yabancı turistleri getirir. Bunlar batı yağmurları ile gelen batı turistleridir. Adına lâtince «turistis ecnebiyarum» yani yabancı turist denir. Memleketinizin beklediği asıl bu çeşit tu-

Turist Getiren Yağmurlar

— Zeyyat SELİMOĞLU —

©

ristlerdir ki, size gelenler yüzde doksan «turistis yalınayakıs» ile «turistis başıkabakıs» çeşitleridir.

Aldı Hasan: Bunların turizm sanayii bakımından önemi? Yani para bırakırlar mı demek istiyorum.

Verdi Hans: Di zind alle...

Alıp verdi tercüman: Bunlar iyi çocuklardır, paraları olsa bırakırlar. Ama vermeyince Mabut neylesin Mahmut, değil mi? Onun için sizin kendilerini evlerinize davet edip yedirip içirmeniz gerekir, ki, turistik reklâm olsun. «Turistis yalınayakıs»ler çocukluk doğu memleketlerine yağın yağmurlarla gelirler, parası çok kıymetli olup konuksever olmayan memleketlere hiç yağmazlar.

Aldı Hasan: Peki sayın profesör, bize para bırakacak turistleri getirmek için ne gibi tedbir almalıyız?

Verdi Hans: Es gbt...

Alıp verdi tercüman: Bunun çaresi vardır. Önce paralı turist getiren yağmurların memleketinize de yağması için yağmur duasına çıkılır. Yağmur yağdırıldıktan sonrası kolay...

Aldı Hasan: Peki bu yağmuru yağdırmak için kime başvurulmalı?

Verdi Hans: Natürlüh...

Alıp verdi tercüman: Tabii bir yağmurcu uzman getirtmeniz gerekir. O gelip paralı turist getiren yağmurların memleketinize yağdırılması için nasıl dua etmeniz gerektiğini inceleyecektir. O incelemesini bitirdikten sonra bir rapor yazıp ilgili makama verir, ilgili makam raporu alıp ilgilenir ve diğer ilgililer de daha fazla ilgilenip, ilgilenmeleri ile ilgilenen başka ilgililere yeni bir raporla durumu bildirirler.

Aldı Hasan: Sayın profesör, bir memleketi ziyaret eden turistleri memnun etmek için ne gibi çareler düşünülebilir?

Verdi Hans: Um di...

Alıp verdi tercüman: Bir kere turistleri öldürmek iyi bir çare değildir, çünkü turistler iadeli taahhütlü olarak gelirler, geri dönmeleri gerekir. Ayrıca ölen turist turistliği de yok olur, alelade bir ölü hâline girer, oysa ölüden turist olmaz. Turistin daima canlı kalması gerekir, adından da anlaşıldığı üzere turist dolaşan bir kimse- dir. Hep olduğu yerde kalmaz. Sonra turistleri trenden aşağı atmak da gümrük mevzuatına aykırıdır. Gümrük muayenesi yapılmadan trenden atılan turistler öyle aptal gibi bir şey olurlar ki, turizm kaidelerine uygun değildir. Gümrük muayenesi yapılmadan turistlere dokunulmaz. Bu şartı turist dokunulmazlığı düzenler.

Aldı Hasan: Gümrük muayenesi nasıl yapılmalıdır?

Verdi Hans: Di tsoll...

Alıp verdi tercüman: Gümrük muayenesi en önemli turizm konularındandır, hatırlattığınıza teşekkür ederim. Turistin gümrük muayenesinde üç doktor hazır bulunur. Bir dahiliyecisi bir röntgenci, bir de diş uzmanı. Gümrük kapısından içeri alınan turistin önce bütün içinin röntgeni çekilir, içine kaçak bir şey saklamış mı diye bakılır. İçinde kaçak bir şey varsa dahiliyecisi bunları çıkartır. Mide yıkama ve lâvman usulleriyle. Sonra dişçi turistin dişlerine bakar. Gümrükten içeri altın sokmak yasak olduğundan kaç tane altın dişi varsa bunlar çekilir, sonra çıkış kapısında turiste tekrar teslim edilir. Turist dışlarını alıp çıkar gider.

Muayeneden sonra gümrük revirine yatırılan turist üç gün dinlendikten sonra «muayenesi tamam» kaydıyla koyverilir. Bir de turistin üzerinde kaç tane diş fırçası olduğuna bakılır. İki taneden fazla diş fırçası olan turist içeri bırakılmaz, derhal ilk vasıta ile memleketine iade edilir, pasaportuna da «üzerinde ikiden fazla diş fırçası bulunmuştur» kaydı düşürülür ibreti âlem olsun.

Aldı Hasan: Sayın profesör, size son bir soru daha. Memleketimize gelen turistlerin yalnız güneş ve deniz için geldikleri söyleniyor. Bu doğru mudur?

Verdi Hans: Das ist...

Alıp verdi tercüman: Bu doğru değildir, biraz eğridir.

Aldı Hasan: Ne dereceye kadar eğridir?

Verdi Hans: Fünf und...

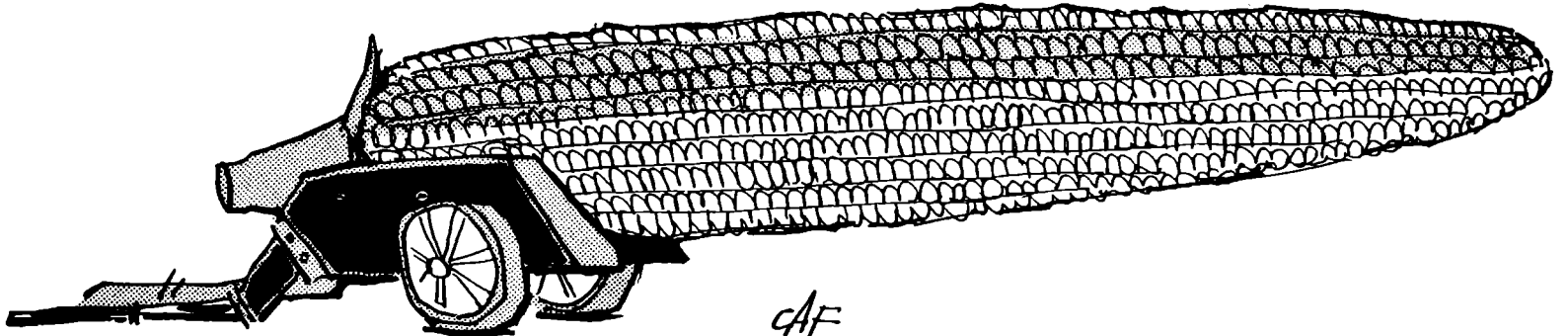
Alıp verdi tercüman: Kırkbeş dereceye kadar eğridir.

Aldı Hasan: Efendim...

Verdi Hans: Bitte...

Alıp verdi tercüman: ... hayır, alamadı veremedi tercüman, çünkü yayın kesildi. Yok, bitti artık, tamam. Ne bakıyorsunuz canım? Kapatın radyolarınızı işte. A a, şunlara bak, deliler...

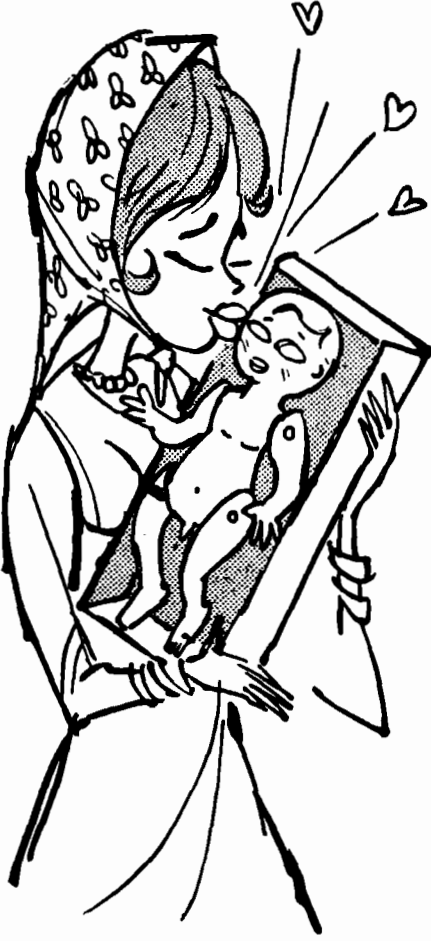
«Mısır, Makarios'a top gönderdi» — Gazeteler —

CAF

Yazısız

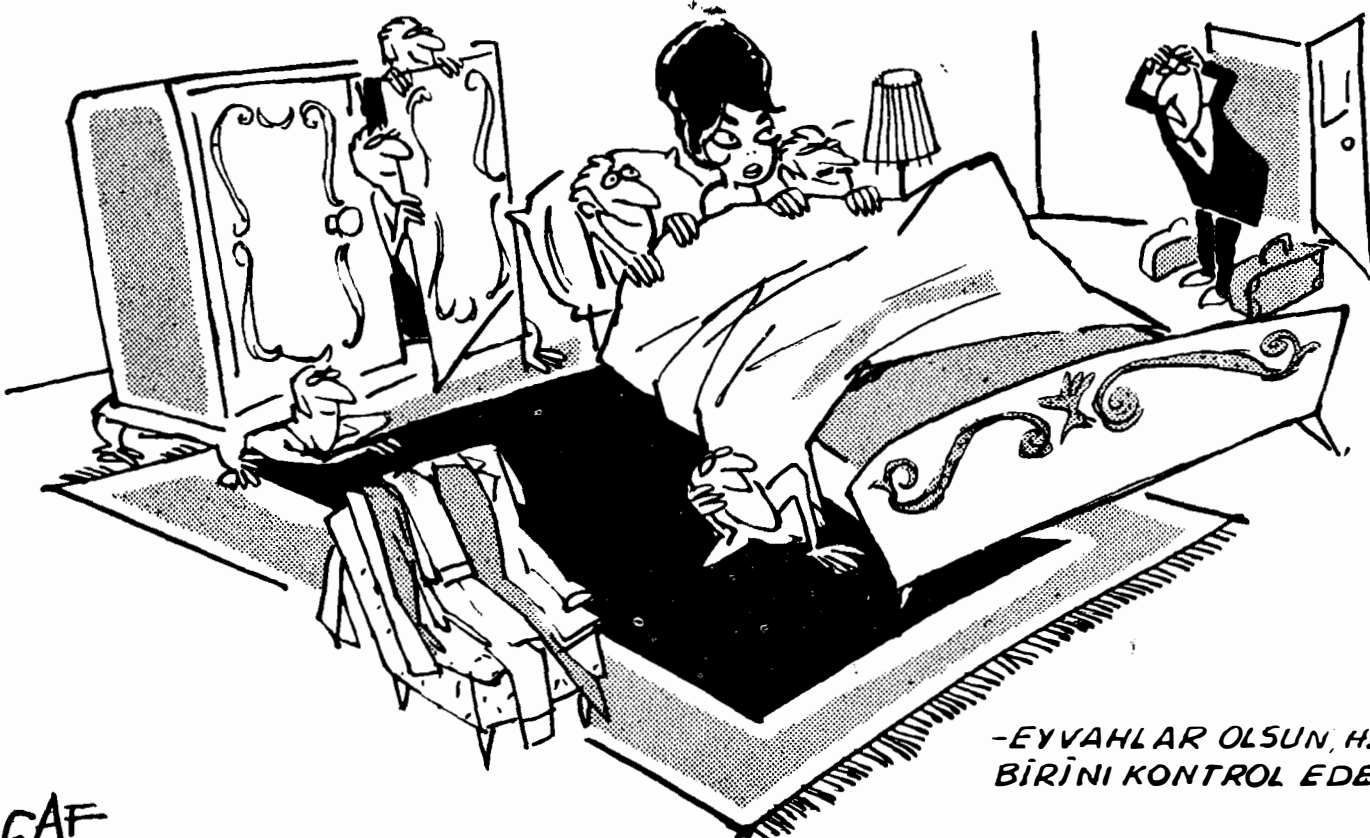
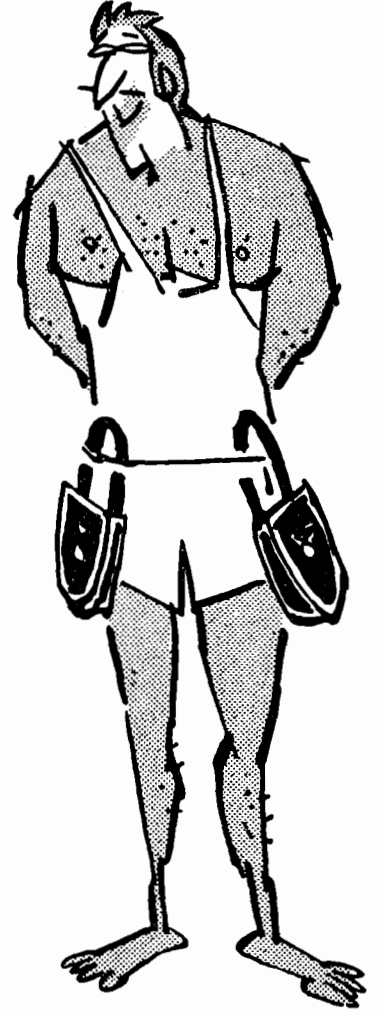
Doğumda KONTROL

TAŞ BEBEK '

YAZISIZ

-EYVAHLAR OLSUN, HANGİ BİRİNİ KONTROL EDEYİM!..

CAF

Potinbağı Senfonisi

AZİZ
NESİN

Dört numaralı hücrede kısacık, sıskacık sanık, içi boş kömür çuvalı gibi köşeye yığılıp kalmış. Üç gündür burada. Açlıktan, soğuktan, hepsinden de daha çok yalnızlıktan üşümüş, büzülmüş, uyuşmuş...

Dört numaralı hücrenin eni iki, boyu üç, yüksekliği de iki buçuk metre, yani onbeş metre-küp hacminde.

Dört numaralı hücrenin penceresi yok.

Dört numaralı hücrede ışık da yok.

Dört numaralı hücreye tıkarlarken sanığın kravatını, pantolon kemerini, kayışıyla birlikte kol saatini, anahtar zincirini, ayakbaşılarından söktükleri fotinbağlarını almışlardı; hücrede bunlarla kendini asmasın diye... Ceket yakasının altına sokulu iki toplu iğneyle, dolma kalemini de almışlardı; bunları bir yerine sokup kendini öldürmesin diye...

Dört numaralı hücredeki sanığın yaşamasını istiyorlardı.

Dört numaralı hücredeki sanık, üç gündür ışısız olduğundan, yaşadığı zamanın gece mi, gündüz mü olduğunu bilmiyordu.

Dört numaralı hücredeki sanık, saatin kaç olduğunu da bilmiyordu. Üç gündür burdaydı ama o beş ya da on gün oldu sanıyordu buraya sokulalı.

Dört numaralı hücredeki sanık kendi üstüne katlanıp kıvrılmış, içine kapanıp büzülmüş-tü tostoparlak.

Dört numaralı hücrenin kapısında bir karış eninde boyunda bir delik vardı; bu delik sürgülü bir tahta kapakla kapalıydı. Bu tahta kapağın altında bir de örgütel kapıyordu deliği.

Dört numaralı hücrenin nöbetçisi sıksık kapı deliğinin sürmeli kapağını açıp, sanığın içerde ne yaptığını gözledikten sonra yine kapıyordu sürgülü kapağı.

Dört numaralı hücredeki üşümüş, büzülmüş, uyuşmuş kısacık, sıskacık sanık, kendisinin yokluğunda, evdeki kedisinin aç kaldığını düşünüyordu. O düşünürken, çat, kapı deliğinin sürgülü kapağı açılıyordu. Çat, kapanıyordu.

Dört numaralı hücredeki sanık, burda olduğu için, su verilmediğinden saksıdaki çiçeklerinin kuruyacağını düşünüyordu; kapak açılıyordu, çat...

Dört numaralı hücredeki adam, hepsinden çok, hiç görmediği Paris'i düşünüyordu nenden se. Çat... Düşünüyordu... Çat... Kedi... Çiçek... Paris... Çat... Çiçek çat kedi paris çat pa ke çat di çek çat ris çat...

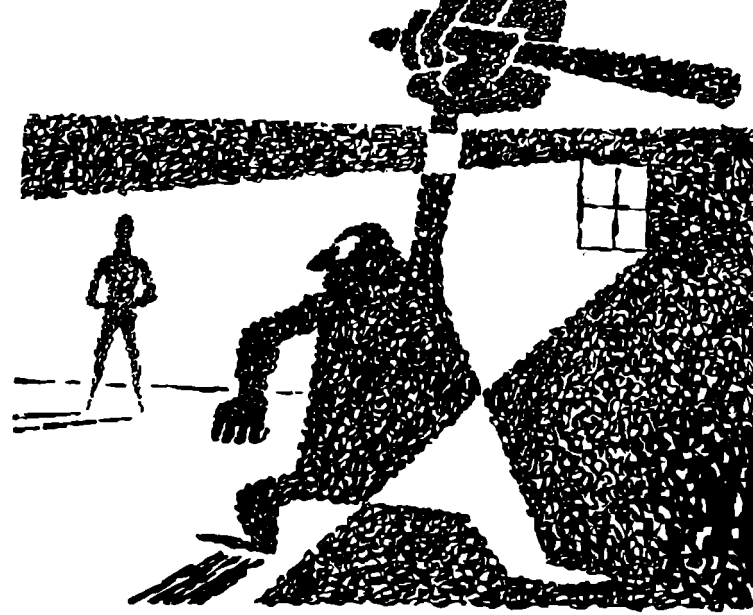
ADAGIO

Dört numaralı hücredeki kısacık, sıskacık sanığın beyinde düşünceler, kulaklarında sesler büyüyordu. En küçük bir çıt, kulaklarında depremle yıkılan koca bir yapının gürültüsüyle uğulduyordu.

Çıt: Dışardaki elektrik düğmesi çevrilmişti.

Dört numaralı hücrenin on mumluk lâmbası yandı. Tozla örtülmüş lâmbanın üstüne ayrıca örgütel geçirilmiş olduğundan, lâmbanın ışığı on mumdan çok daha azdı.

Dört numaralı hücrenin kapı-

sı açıldı. İçeri giren sivil polist, yine kapandı kapı.

Sanık, uyuşup büzüldüğü köşeden kalktı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş olan sivil polis iriyarıydı.

Bir süre bakiştılar birbirlerine. Sanık bellibelsiz öksürdü. Sivil polis de öksürdü. Sanık yine öksürdü ölgün sesle... Sivil polis daha üst perdeden öksürdü. (Öksürük duo'su) Sanık öksürdü. Polis daha yüksek sesle öksürdü. Sanığın her öksürüğü-nü, polis daha sesli öksürükle bastırıyordu. Polis öyle hızlı öksürdü ki, sanık artık öksüremedi.

Sonra bakiştılar. Polis öyle sert baktı ki, sanık artık ona bakamadı, başını aşağıya eğdi. Polis, birkaç kere sanığın çevresinde dolanıp onu yukardan aşağıya, aşağıdan yukarıya süzdükten sonra, ılımlı bir sesle,

— Merhaba... dedi.

Sanık ürkek,

— Merhaba... dedi.

Polis utangaç bir sesle sordu:

— Adın ne senin?

— Mutira.

— Efendim?

Yine birden toparlanıp bağırdı:

— Ha?

— Mutira.

Susuştular bir süre. Polis, arkasına kavuşturulmuş ellerini sarkıttı, tepesinden baktığı sanığın iki adam uzağına çekildikten sonra tatlı sesle konuştu:

— Ben daha yeni polis oldum. Bir haftalık polisim ben... Bana verilen ilk önemli iş, sizsiniz.

Davranışları, bir dostuyla dertleşircesineydi:

— Soruların hiç birine cevap vermiyormuşsunuz. Bana öyle söylediler. Dediler ki bana, anlatır ona her şeyi, öyle dediler. Söyliyeceksiniz, bana anlatacaksınız.

Sustular ikisi de...

benim böyle boyluboslu oluşuma... Yufka yürekliyimdir, yumuşak huyluyumdur... Hiç kimseyi döğmedim hayatta, çocuklarımı bile...

Bir adım daha geri çekildi, sanık da ona bir adım daha yaklaştı.

— Ama siz bana kötülük ediyorsunuz konuşmamakla... Ben sizi konuşturamazsam, beni kovarlar işimden... Oysa daha yeni girdim mesleğe. Beni atarlar işimden diyor Bay... neydi?

— Mutira.

— Bay Mutira beni atarlar... Yine işsiz kalırım sonra...

Polis bir adım daha geri çekilmek istedi, duvara dayandı, hücrede çekilecek yer kalmamıştı. Sanık ona iyice sokuldu.

— Vicdanınız elverir mi benim işsiz kalmama... İki çocuğum var Bay... Neydi?

— Mutira...

— Bay Mutira, iki çocuğum var.

Polis bitkin duvara yaslanmıştı.

— Ne zor... Allahım ne zor... Tanımadığı, aranda geldiği olmamış birini döğmek durup dururken ne zor...

Yaslandığı duvarın dibine çömeldi.

— Tanıdığım olsa bile dövmem ki... Size yalan söyliyecek değilim ya, ben hiç kimseyi dövmemiş birini döğmek durup dururken ne zor... Arkadaşlarım da çok dayak attı bana...

Çömeldiği yere çöktü.

— Ben aylarca işsiz kaldım, geçim çok zor, çok... Polisliğe girene kadar neler çektim, neler, bir bilseniz. Anlatmam acırsınız bana... İşte onun için ya, görevini yapamıyor diye polislikten çıkarılmak istemiyorum... Ne olur, bana yardım edin...

Polis, ölgün sesle kesik kesik öksürdü. Başucunda ayakta duran sanık da öksürdü. Bir o, bir öbürü öksürüyordu. (Öksürük duo'su) Polis çok alçak sesle öksürdü. Sanığın öksürükleri daha sertleşiyordu. Polis birden ayağa fırladı, bağırdı:

— Ama siz bana işkence ediyorsunuz... Hakkınız yok buna Bay... neydi?

— Mutira.

— Bay Mutira, rica ederim, size dayak atmak zorunda bırakmayın beni... Elimden gelmez diyorum size, yapamam... Rica ederim, çok rica ederim, söyleyin, konuşun...

Sustu bir süre, sonra uyumlu bir sesle konuştu:

— Sizi anlamıyor değilim, ama, siz de beni anlayın ne olur... Kendimi sizin yerinize koyuyorum; diyorum ki kendi kendime, ben bu adamın yerinde olsam kendiliğimden, yani dayak yemeden söyler miydim? Onun için, ne olur, siz de kendi-

nizi benim yerime koyun. Polislikten kovulup yeniden işsiz kalmamı, çocuklarımla açlık çekmelerini ister misiniz? Gördünüz mü, istemezsiniz tabii... Öyleyse anlatın. Beni, sizi sövmekle görevlendirdiler. Sizi konuşturabilirsem, bu, benim mesleğimimde ilk başarımla olacak... Yardım edin bana ne olur!..

Polis, yumruğunu öbür elinin ayasına vura vura hücrede dolaştı, kendi kendine konuşmaya başladı:

— Hey Allahım, sen bana kuvvet ver... Sen bana cesaret ver... Durupdururken bir adam nasıl dövülür canım... Allanım!..

Sanığa döndü:

— Öyleyse siz yardım edin bana, hiç olmazsa siz yardım edin. Beni kızdıracak, çileden çıkarcak bir şey yapın ki dövüyüm sizi... Bir şey yapın, bir şey söyleyin Bay... neydi?

— Mutira.

— Bay Mutira, beni kızdırın biraz ne olur canım, kızdırın da dövüyüm sizi, yalvarırım ne olur...

Bir zaman yalvardı sanığa, ama yalvarmalarının işe yaradığını anlayınca,

— Siz de hak verirsiniz ki, dedi, artık benden günah gitti. Siz dayağa kaşındınız... Ama ben... ben... ben...

Sustu. Tatlı bir söyleyişle,

— Size bir şey itiraf edeyim mi, dedi, ben bugün bir polisim ya, Allahın bir lütfudur benim polis oluşum. Birkaç gün daha işsiz kalsaydım, çok kötü olacaktı, çalacaktım çünkü... Polis olmasam hırsız olacaktım ben... Ama polis oldum işte... Belki de siz polis olmadığınız için hırsız oldunuz... Hayatımı anlatayım size, dinlemek ister misiniz?

Polis de, sanık da yere oturdular karşılıklı.

— Ben çok acı çektim, çok çile çektim Bay... neydi?

— Mutira.

— Bay Mutira. Size bir şey söyleyeyim ama, aramızda kalsın, emi, beni de dövmüştü bir kere polis... Şimdi beni daha iyi anlıyorsunuz değil mi? Beni dövüldüler karakolda, sonra suçsuz olduğu anlaşıncaya bıraktılar. Suçsuzluğum anlaşıldı ama, ben gerçekten suçsuz değildim ki... Yalan söyleyip kurtuldum. Siz de bir yalan söyleyin... (Bağırdı) Yalan söyleyin canım... Yalan söyleyin de ben de yalan söylüyorsunuz diye sizi dövüyüm...

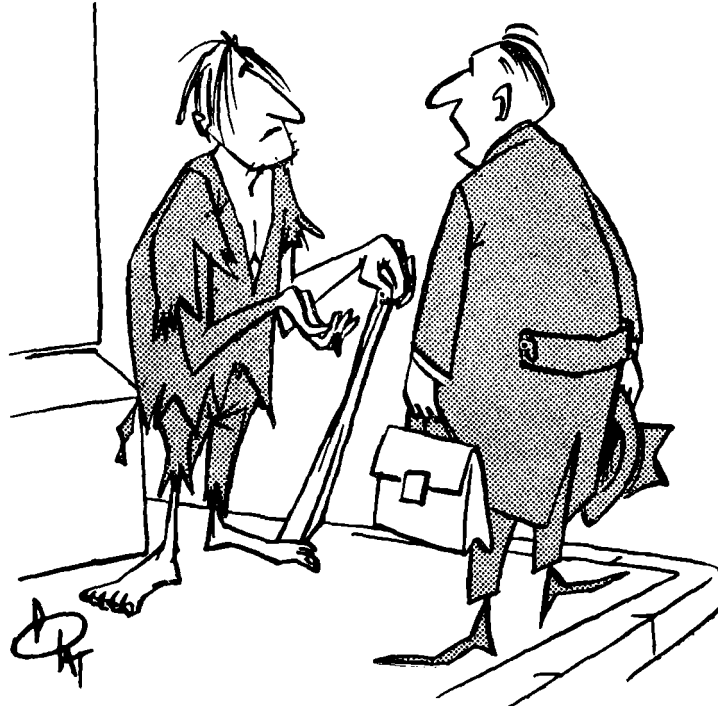
Sustular.

— Ama ben sizi konuşturmadam bu kadar uzun zaman yanımda kalamam ki... Sonra üstlerim kızar bana. Onca zaman sanığın yanında ne yaptın diye sorar bana üstlerim. Siz benim ekmeğimle oynuyorsunuz, işimden edeceksiniz beni...

Ayağa kalktı, sanığı da yaka-sından tutup, bir boş çuval gibi kaldırdı. Sonra bir elini dostça sanığın bir omuzuna koyup,

— Siz, dedi, bir sanık olarak söylememekte haklısınız. Ama ben de bir polis olarak sizi söyletmek için dövmekte haklıyım, öyle değil mi? Bunu kabul ediyorsunuz umarım. Ama bana görevimi yapmam için hiç yar-

«Almanya'ya işçi akını devam ediyor.» — Gazeteler —

— Ayıp değil mi ulan?.. Dileneceğine Almanya'ya git de çalış!

dım etmiyorsunuz ki... Sizi dövmem için bir sebep yaratın. İşimi kolaylaştırın ne olur; küçücük bir yardımda da mı bulunamazsınız?

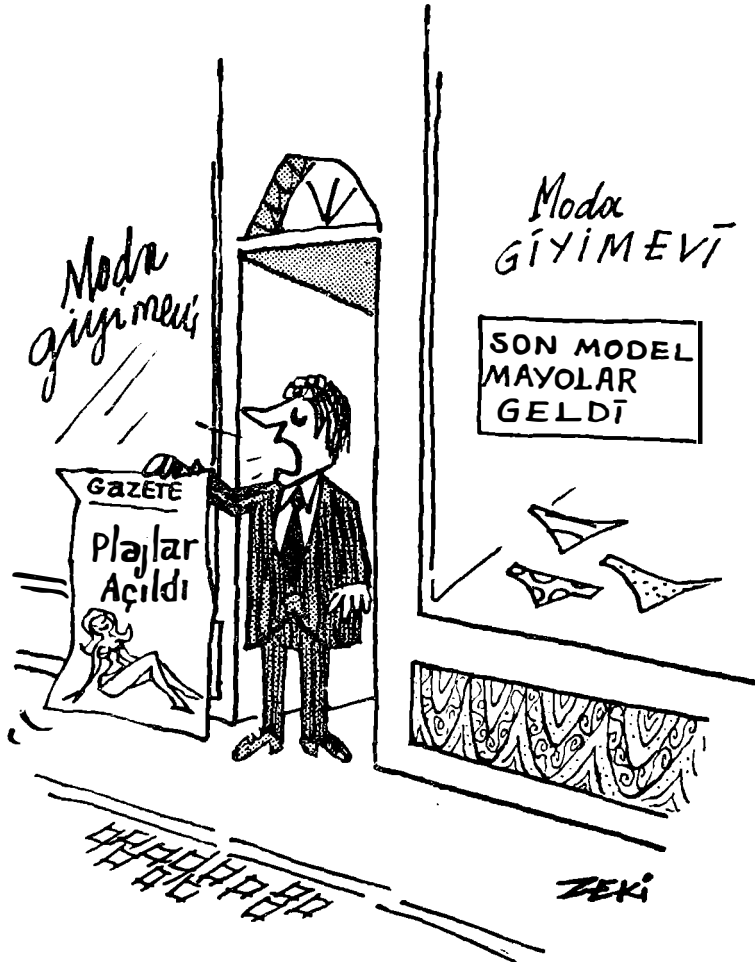
Birden elini havaya kaldırdı, ha vurdu ha vuracak... Sonra iki eli de aşağı sarktı. Böylece bunu birkaç kere daha denedi, ama her seferinde de havaya kalkan eli sanığa vurmadan aşağı düştü.

İki eliyle sanığın iki omuzun-

dan dostça tutup babacan bir sesle konuştu:

— Sizinle bir anlaşma yapalım, gelin. Ama aramızda kalsın, gizli bir anlaşma. Sanki ben sizi dövüyormuşum gibi siz bağırın... Yüksek sesle yalvarın bana. Canınızı acıtıyormuşum gibi öyle bir bağırın ki, dışardan bağırmanızı duysunlar da, sizi dövdüğümü sansınlar... Olur mu Bay... neydi?

— Mutira.

— Yazıyor... Plajların açıldığını yazıyor!..

— Bay Mutira, anlaştık mı? Hadi, dayak yiyormuş gibi bağırın bakalım...

Eğilip yerden bir değnek aldı, — Hah, dedi, işte ben de bu sopayla o yana bu yana vurur, sizi dövüyormuş gibi gürlütlü çıkarırım. Anlaştık değil mi, hadi başlayın bağırma... Çok bağırın da dışardan duysunlar... Hadi!

Sustu.

— Çok inatçısınız Bay... neydi?

— Mutira...

— Bay Mutira, sizin yerinize ben bağırırdım dayak yiyormuş gibi ama, sesimi tanırlar yoksa... Sonra çakarlarsa kovarlar polislikten.

Yalvarmaya başladı:

— Acıyın bana ne olur, yalvarırım size... Bir iyilik edin... Ya anlatın kendiliğinizden ya da sizi dövmem için bir bahane yaratın... Biraz kızdırın beni, sinirlendirin...

ALLEGRO

Polis, ellerini göğsünde çaprazlayarak, sonra çözüp arkasında kavuşturarak bir zaman sanığın çevresinde dolandı, sonra bir omuz vurup yıktı yere sanığı. Yaptığı kabalığa pişman olup,

— Pardon... dedi, sanığın kalkmasına yardım etti.

Yine dolandı çevresinde, bir dirsek atıp yere yıktı bir daha. Sanığı düştüğü yerden kaldırıp,

— Siz de bana bir şey yapsanıza! diye bağırdı.

Kendi kendine,

— Kızamıyorum, kızamıyorum... Olmuyor... diye söylendi.

— Yine fotinbağı çözülmüş... diye eğildi, ayakkabısını bağlarken, öyle hızlı çekti ki, fotinbağı kopup ikiye bölündü.

— Sağlam bir şey yapmıyorlar ki... diye bağırdı, hep çürük çarık fotinbağları... Alçak herifler... Her hafta fotinbağı alınır mı be... Haftada bir elli kuruş ver, fotinbağı al, işin yoksa...

Gittikçe kızırıyordu, kızıdıkça bağırıyordu:

— Sağlam bir bağ yapsalar ne olur... Ne olur sanki... Bir çe kişte kopuyor işte... Dolandırıcılar!..

Öyle kızgınlıkla bağırıyordu ki, sanık korkudan titriyerek köşeye sığınmıştı.

— Daha bağlarken kopuyor... Alçak!.. Namussuz!.. Eşşoğlu eşşek!..

Birden kendini kaybedip sanığın suratına hızlı bir tokat indirdi. Sonra yaptığı işe şaşarak, tokatı attığı eline şaşkınlıkla bir süre baktı, birden bir tokat daha attı... Sevinçle,

— Vurdum... Dövüyorum... diye söylendi, dövüyorum artık Bay... neydi?

— Mutira...

— Bay Mutira, dövabiliyorum...

— Bundan sonra artık hep döversiniz...

Polis sille, tokat, tekme, yumruk girişti, sanığı dövmeye, duvardan duvara çarpmaya başladı, bir yandan da bağırarak sövüyordu.

— Nolur abla, boğul da kurtarayım!

Hanımeli

Bahçemde hanımeli,
Nükteler döker dili
Kokusu binbir mânâ
Güzellerin güzeli.

Başımda hanımeli,
Yaşım: Kırk dokuz, elli.
Akıl ne baş ne yaşta
Madem ki gönüm deli.

Gözümde hanımeli,
Muamma bir sevgili.
Dil bağı, gönül bağı
Nasıl çezebilmeli?

Boynumda hanımeli
Ne oynak, ne neşeli.
Penbe kancalarından
Nasıl kaçabilmeli?

Cebimde hanımeli,
Pek usta, pek cilveli.
Galiba nazlı nazlı
Tırtıklayacak, belli.

Odamda hanımeli,
Hayatımın bedeli.
Gece gündüz sarhoşum
Seviştik sevişeli.

Koynumda hanımeli,
Sarıldım deli deli,
Beni zincire vurdu
Yaprağının her teli.

ÇAPKIN

Sinemaskop!

Feridun Çölgeçen «Kader kapıyı çaldı» filmini çevirdiği sıralarda idi. Onu stüdyonun kapısında yakalayan bir genç, yılışık, yılışık gülerek sordu:

— Feridun âbi, iki saattir çıkmanızı bekliyordum, siz Hollywood'da bulundunuz, şu sinemaskop filmlerinin senaryoları nasıl yazılır, onu öğrenmek istiyorum.

Feridun Çölgeçen, istifini bozmadan hemen cevabı verdi:

— Bir sinemaskop filmin senaryosunu yazmak biraz güç, yazı makinasına kâğıdı öyle her zamanki gibi boylamasına değil, enlemesine koyup öyle yazacaksınız senaryoyu...

Şans!

İyi giyinmiş, kibar bir adam, yolun kenarında ağır ağır yürüyordu. Ansızın, arkasından gelen bir bisiklet, onu boylu boyunca yere devirdi. Bisiklettteki adam, ihtiyara kalkması için yardım ettikten sonra:

— Biliyor musunuz? dedi. Şansınız varmış!..

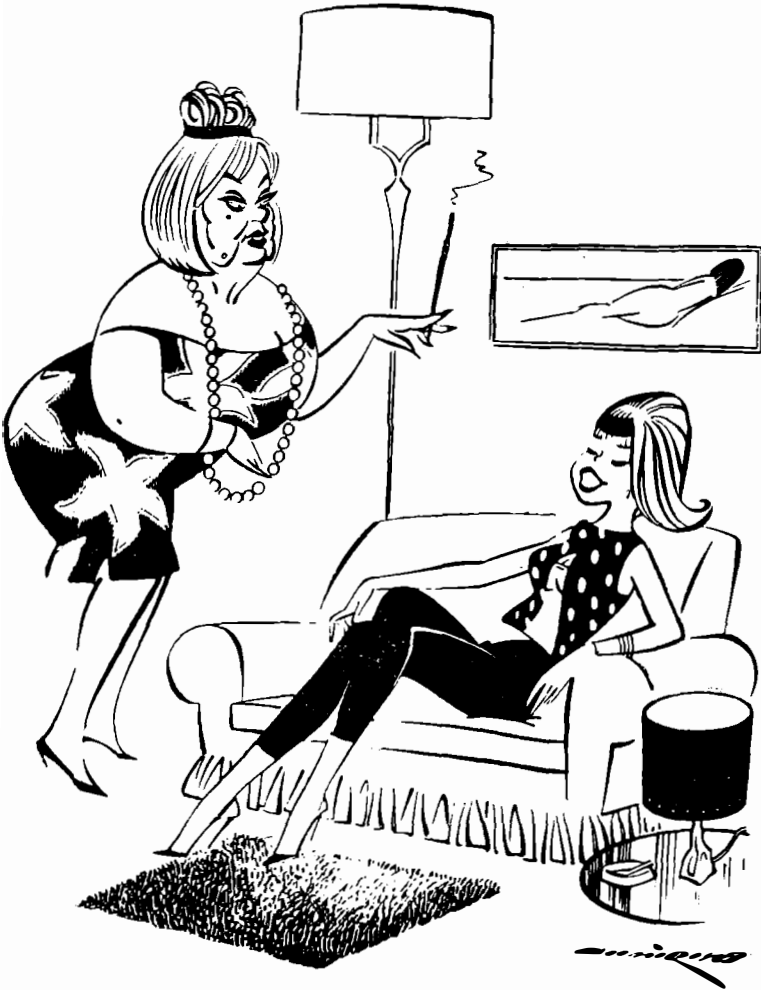
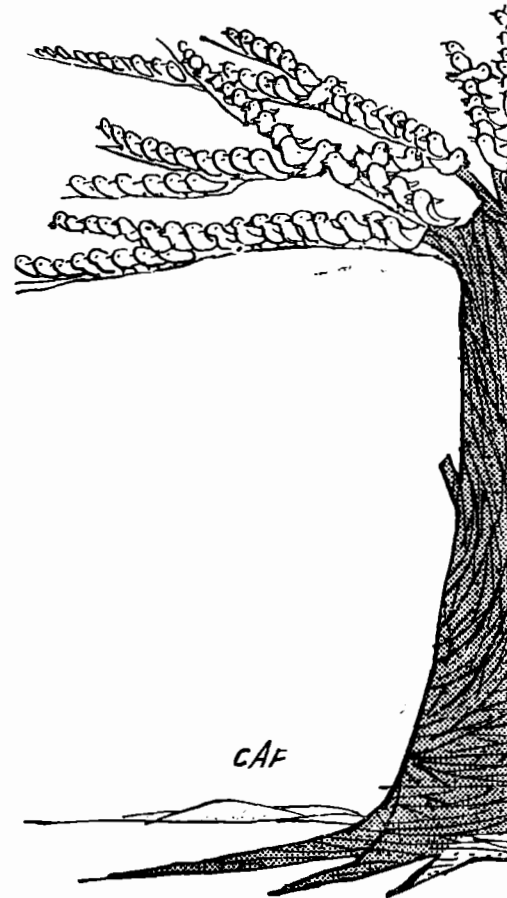
— Ne! diye haykırdı ihtiyar, düşürdüğün yetmiyor-muş gibi, şimdi de benimle alay mı ediyorsun?...

— Ne münasebet, mösyö!... İzah edeyim: Bugün nasılsa izinli çıktım, yoksa ben her zaman otobüs kullanırım!...

— Bu sabah Avrupaya gittiler erendim..
— Çok kalacaklar mı?
— Hayır... Birer kahve içip dönecekler!

«Can sıkıntısı ile mücadele»

— Erkeklerin peşine düşecek yaşta değilsin, daha gençsin, benim yaşıma gel de ondan sonra!.

— 73... 74... 75..

Küçük hanım

Küçük hanım, yanağın,
Güllerin alı gibi.
Hele tatlı dudağın
Ankara balı gibi.

Güzel göğsün kardan ak,
Kalçaların toparlak,
Tırnakların ne parlak
Sanki kınalı gibi.

Her halin başka senin,
Göğsünde çifte benin,
Hele ne sıcak tenin,
İçin sobalı gibi.

Bakışların mestane,
Rengi kebab kestane,
Aşıkların bin tane,
Yollarda çalı gibi.

Pek açılma yaz diye,
Kalmadı ayaz diye,
Kolların beyaz diye,
Yasemin dalı gibi.

Daha küçüktür yaşı,
Nedir böyle telaşın?
Oynuyor gözün, kaşın,
Başın havalı gibi.

Emrine tâbi herkes,
Ben de ettim sana pes,
İster öldür, ister kes,
Babanın malı gibi...

ÇİMDİK

Aptallar!

Bay Aslan karısıyla sine-
maya gitmişti. Film bitince,
seyirciler girişte olduğu gibi
itişe kakışa çıkmaya başla-
dılar. Bay Aslanın yerinden
kımıldamadığını gören karısı:
— Daha ne bekliyoruz? Bak-
sana herkes çıkıyor..

Bay Aslan, karısının omu-
zuna elini koydu:

— Dur, acele etme, hepsi
çıkınsınlar da öyle.. Şu aptal-
lar benim gibi yapsaydı ra-
hat, rahat çıkarlardı..

Nüfus artışı!

Anadolunun ufak kasabala-
rından birinin kaymakamı-
yla, gazeteci röportaj yapı-
yordu:

— Son senelerde kasabanız-
daki nüfus artışı aşağı yukarı
yüzde kaç söyler misiniz?..

— Kasabamızda nüfus ar-
tışı diye bir şey yok ki!...

— Nasıl olur efendim?...
Doğanları, ölenleri kaydetmi-
yor musunuz?...

— Kayıt ediyoruz ama, her
doğumdan sonra kasabadan
bir erkek gidiyor!...

Kardeş!...

İki genç kadın yolda kar-
şılaştılar:

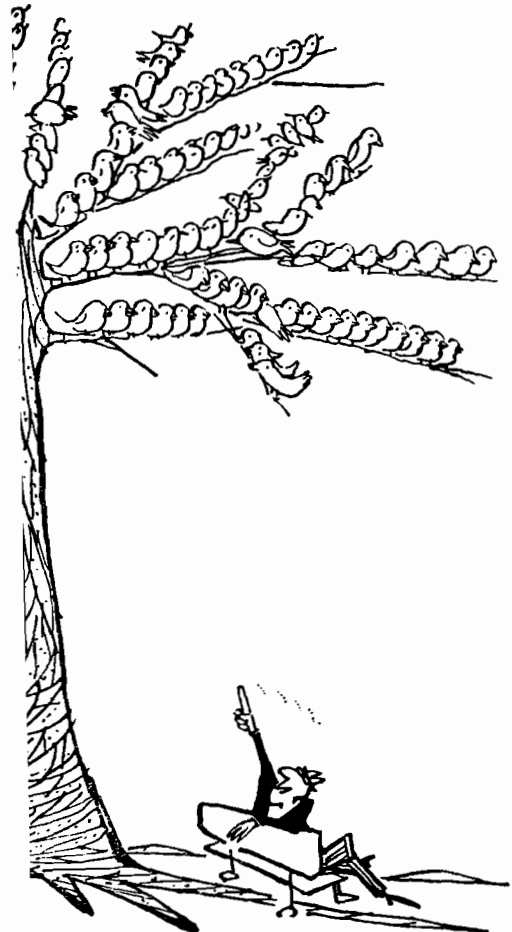
— Şeri, seni dün çok yakı-
şıklı bir erkekle gördüm!
Kimdi o?...

— Kayın biraderim!... Ha!...
Aklıma gelmişken söyleye-
yim; kocamı görürsen sakın
ona kardeşinden bahsetme!
Henüz varlığından haberi
yok!...

— Bakma... Daha soyunmadım!.

edilecek.» — Gazeteler —

ASALET OLMALI...

Cenap Güven

Y AĞMURDAN korunmak için girdiğim kahvede birden görürünce şaşırım. Köşede bir yere oturmuş, başı önünde düşünüp duruyordu. Yanına gittiğimde beni görmedi bile. Masasına oturdum, bir süre bekledim, hayır... Başları arasında öylece duruyor. Omzuna dokundum, ağır ağır başını kaldırdı, beni görünce gerçekten çok sevindi. Sarıldık, öpüştük.

— Neyin var? diye sordum.
— Süheylâ ile evlenemiyoruz! dedi doğrudan.

Şaşırdım. Süheylâ ile iki yıldır sevişiyorlardı. Biz bütün kasaba onları nişanlı gibi bilir, nişanlı sayardık. Niye evlenemediklerini sormadan önce İstanbul'da ne aradığını sordum.

— İş arıyorum, dedi.
— Ne işi?
— Basbayağı iş. Çalışacağım...
Sen bu kadar zengin ol, babanın Karun kadar malı mülkü, fabrikaları olsun, sonra da kalk İstanbul'a gel, iş ara... Olacak şey değil. Ya Süheylâ ile evlenememek?.. Akıl sır erer şey değil bu...

— Pekiyi, dedim, Süheylâ ile niye evlenemiyormuşsun?

İyice doluymuş... Bir solukta anlatıp bitirdi:

— Süheylâ'yı ne çok sevdiğimi bilirsin. O da beni deli gibi sever. Bir ay kadar oluyor, evdekilere Süheylâ ile evleneceğini söyledim. Hoş, durumumuz az çok belliydi ve kızla konuşmama çok engel olmak istemişler, bu yüzden de epey tatsızlıklar olmuştu. Ama, bir gün bırakır, vazgeçer umuduyla pek öyle üstüne düşmüyorlardı. Ne var, ben bu kez doğrudan «Süheylâ ile evleneceğim!» diye iyice direttim. Annem: «Aman baban bu dediğini duymasın, biz de söylemeyiz, o kız sana göre değil.» dedi. Anneme ne zaman Süheylâ ile evleneceğimi söylesem hep aynı şeyi diyor: «Aman baban duymasın, sonra ne der...» Aslında babamın duyup duy-

maması falan lâf, hepsini bilip duruyor. Akılları sıra beni böylelikle korkutacaklar.

Baktım iş evdekilerle olacak gibi değil, ne olursa olsun diyerek, doğruca babama gidip: «Baba ben Süheylâ ile evleneceğim.» dedim. Şöyle bir duraladı. Sanki dünya'nın en olmiyacak şeyini söylemişim gibi bir süre anlamsız gözlerle baktı, baktı... «Sen aklını mı kaçırdın?!» dedi. «Süheylâ ile evlenmek istiyorum, iznini rica ediyorum.» dedim.

Akşam evde annem, babam, babannem hepsi de birer birer öğüt verdiler, yanlış düşündüğümü söylediler. Kızarak, yalvararak, bağırarak Süheylâ'dan vazgeçmemi istediler.

Sonraki gün amcam geldi. «Bu yaptığın deliliktir!» dedi. Yengem, aile şerefimizi beş paralık ettiğimi, halam, utancından kimselerin yüzüne bakamaz olduğunu... Teyzem de, kendimi düşünmem bile ailemizi düşünmem gerektiğini... söylediler. Hepsini aynı şeyi söyledi: «Süheylâ gibi soyu sopu belli olmıyan bir kız» bizim aileye giremezmiş.

«Ben at mı alıyorum ki!» dedim, «soyunu sopunu, kökünü araştırıyorum?.. Saf kan mıdır, değil midir diye cinsine cibilliyetine bakayım?.. Ben Süheylâ'yı seviyorum, anlaşıyoruz, evleneceğiz.»

Dinliyen kim...

Onlar üstüne düştükçe ben de inadına kızı koluma takıp kasabada dolaşıyordum. Artık Süheylâ'dan hiç ayrılmaz olmuştum.

İş bu duruma gelince, bir gün ne kadar hissum akraba varsa bizim evde toplandılar. Amcalarım, dayılarım, yengelerim, halalarım, teyzelerim, enişterim hep geldiler. Biliyorsunuz bizim sülâle kalabalıktır. Öteki şehirlerdeki akrabalar da geldi. Otobüsler, trenler, taksiler, hususiler bizim kasabaya durmadan akraba taşıyorlar... Bir amcam taa Sivas'tan, teyzem Kasta-

monu'dan geldi. Salonun, odaların perdelerini sıkı sıkıya kapadılar. Açık konuşmasını amcam yaptı. Toplantının önemini belirttikten sonra, bu işin bir sonuca bağlanması gerektiğini, bütün akrabaların üstüne büyük sorumluluklar düştüğünü, söyledi. Ben de düşüncemi söyleyebileceğim, savunmamı yapabilecektim. İlk sözü en büyüğümüz olduğu için dedem aldı. Dedem torunları içinde en çok beni sever. Sete bağdaş kurmuştu; bir iki kıpırdandı, iyice yerleşti, sonra bana dönerek:

— Biz Sülâleyi Âli Osman'dan değil miyiz oğlum? dedi.

— Evet dede, dedim.

— Senin dedenin dedesi, Padişah Sultan Mahmut Han'ın ibrikçi başısı değil miydi?

— Evet ama, şimdi...

— Dedenin babası Sadrazam Mustafa Paşanın, Sadrazam Hüseyin Paşa'nın, Sadrazam Hüsnü Paşa'nın at bakıcısı değil miydi?

— Öyle diyorsunuz.
— Öyle diyorsunuz ne demek...
Senin deden Halife Abdülmecit efendimizin baş havalı tutucusu değil miydi?

— ?..
— Senin baban Hütbenderoğulları Sülâlesinin mümtaz bir ferdi değil mi? Sen Hütbenderoğulları'ndan değil misin?..

— ?..
— Sen bu kızla evlenmiyeceksin! Dedenden sonra sözü büyük amcam aldı:

— Biz bu şehrin en eski, en itibarlı eşrafıyız. Bizim sülâle yirmi altıncı göbekten peygamber efendimizin sülâlesine dayanır. Biz soyu sopu asil bir aileyiz. Biz Hütbenderoğulları'ndanız. Bizim aileye avamdan kimse giremez! dedi.

Sen tanımazsın, Nursel ablamı alan bizim enişte yirmisekiz yaşında gencecik bir doktor. Oradakilere en küçüğü, O. Dedi ki:

— Şimdi devir eskisi gibi değil, zamanımız çok değişti. Ben gençlerin, eşlerini kendilerinin seçmelerine taraftarım. Fakat bunun yanında anne babalarının da fikirlerini almaları ve büyüklerinin sözlerini dinlemeleri lâzım. Ne kadar olsa büyüklerin tecrübesi vardır. Bana kalırsa, bir kız yine az çok asil bir aileden olmalı.

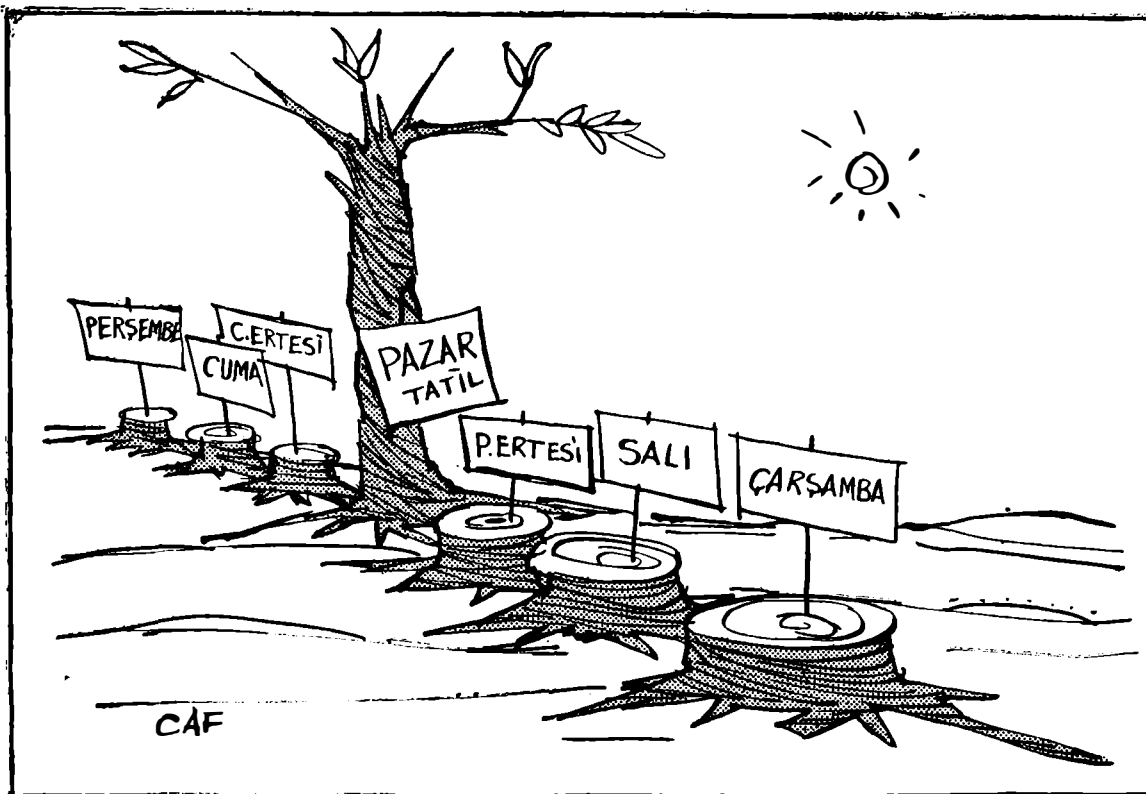
Ben artık hiç konuşmuyordum. Cevap vermenin, bir şey demenin ne değin boş olduğunu anlamıştım. Annem ağlayarak: «Sana istediğin kızı alırsın oğlum» dedi, «gel bu Süheylâ'dan vazgeç.» Halam: «Akrabalarda ne kızlar var, buldun buldun da bunu mu buldun? Bir kızda bir parça asalet olmalı.» dedi. Yengem: «Bak asil bir ailedeniz... Elimizi sallasak ellisi...» dedi. Teyzem: «Sana büyü mü yaptılar ne» dedi, «gittin soyu sopu belirsiz birine tutuldun.» Öteki teyzem: «Hiç böyle bir şey yapacağın aklıma gelmez!», alacağın kız asil bir aileden olmalı...» dedi.

Artık dayanamadım. Çıktım gittim. «Hay asaletine de.. Hütbenderoğulları'na da..» diye boyuna sövüyordum. Şaşkınlık de, kızgınlık, çaresizlik ne dersene de, Süheylâ'ya da sövüp sayıyorum: «Ulan kız!.. ulan bir tanem!.. Elâlem asil olup dururken her nasıl şeyse bir asalet de sen bulsaydın ya... Nasıl olacak, nasıl yapılacaksa sülâfene bir, Hütbenderoğulları mı diyeceksin, Benderoğulları, Derderoğulları mı diyeceksin, «Oğulları» diye bir lâkap uydurup asaletli olsaydın... Ulan a geçmiş belirsiz! a soyu sopu bozuk kız!.. 16. göbekten mi, 26. göbekten mi, 126. göbekten mi bir göbekten sülâleni bir asalet dayandırsaydın!.. Hadi eskiden olmadı... Demokrasi zamanında senin anan baban nerelerdeydi kız!.. Bütün memleket asil oldu, eşraf oldu da bir siz mi kaldınız!.. Ah ulan ah! ah kız, ah kız! yaktın beni bel...»

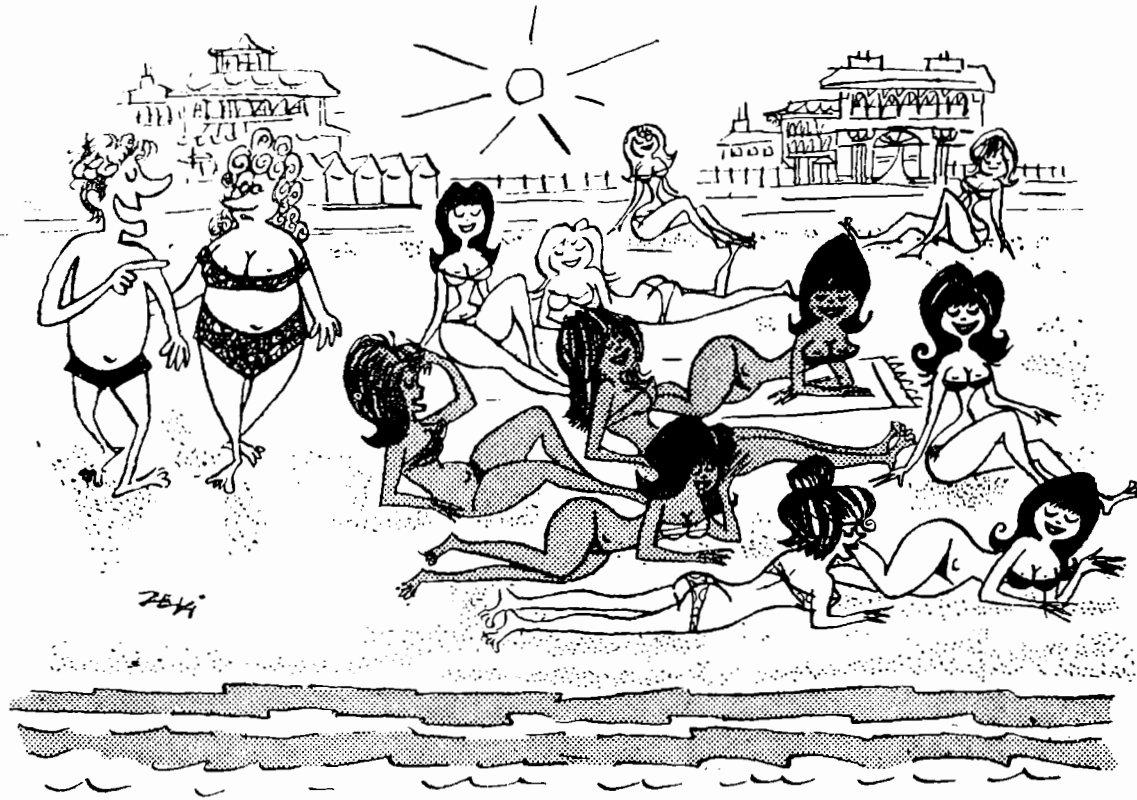
Ertesi gün kızın annesi bizim eve haber göndermiş. «Siz şimdi bizim yok yoksul olduğumuza bakmayın.» demiş. «Bizim aile asil bir ailedendir.» demiş. «Bize Diyarbakır'da Mengüzâdeler derlerdi.» demiş «Bizim durumumuz sonradan bozuldu.» demiş. Sen şu şansa bak: elin oğlu demokrasiyi çarpar asil olur, eşraf olur, bizim kız demokrasi çarpmış.

Ben artık ne yapacağımı iyice şaşırdım. Anneme: «Bak, Mengüzâdeler'denmişler.» dedim. Annem: «Hüh.. onlarda asaletin zerresi yok.» dedi. Halam: «Ben asaleti, kırk adım uzaktan kokusundan bilirim.» dedi. Yengem: «Asaletin tırnağını görsem hemen anlarım» dedi, «asilik nerede onlar nerede...»

Babama gittim. «Baba» dedim, «mo'lur yapmayın, etmeyin. Ben Süheylâ'yı çok seviyorum. İzin verin, evlenelim. Bakın güzel kız, kültürlü

Orman haftası kutlandı!

— Etraflarında birkaç tur atarsak sen de zayıflar, tıpkı bunlar gibi olursun karıcığım!..

kız, terbiyeli kız...» «Olmaz!..» dedi. «Bunca yıllık aile şerefimizi lekeleyemem...»

Baktım bir asâlettir tutturmuşlar ne desem boş, iş güzellikle olmayacak, Süheylâ ile Belediye'ye evlenmek için başvurduk. Babam bunu öğrenince önce ricayla, korkutmayla, yalvarmayla beni bu işten caydırmaya uğraştı; kararlı olduğumu, dönmiyeceğimi görünce de fabrikaya sokmadı. «Git o kızı bırak, evlenmekten vazgeç, ancak o zaman girebilirsin buradan içeri!..» dedi. Eve gittim. Annem konuşma gereğini bile duymadan kapıyı yüzüme çarptı. Ne biçim bir şeyse şu asâlet, annem: «Kırk oğlum olsa bir parça asâlete değişmem. Asâlet gibisi var mı?..» diyormuş.

Birkaç gün iş aradım. Babamın korkusundan kimse iş de vermiyor... Kaldık mı sokakta?.. Süheylâ: «Üzülme» dedi, «elbet bir yerde iş bulursun, o zamana kadar da idare ederiz.»

Böylece ben Süheylâ'larda kalmıya başladım. Bir yandan da durmadan iş arıyorum ama, yok.. yok...

Bir sabah kız ağlayarak eve geldi. «Ne o, ne var?» dedim. «İşimden çıkardılar.» dedi. Sen şu vicdansızlığa bak: Babam Süheylâ'nın çalıştığı şirkete baskı yapıp kızından attırmış... Kızın zaten babası yok. Zavalılık hem hasta annesine, hem de iki küçük kardeşine bakabilmek için didinip dururken, işinden atılınca... Bu asâlet bizi bir çarptı ki bu kadar olur. Artık evlenmeyi falan bıraktık da karnımızı doyurmaya bakıyoruz ama... Nasıl?..

Bir akşam kasabanın çamlığında, şu piknik yerinde dolaşıyoruz, Süheylâ, «Bu iş böyle olmayacak.» dedi. «Bari evlenmekten vazgeçsek. Bak anneme ilaç bile alamaz olduk.» «Ben sensiz yapamam bir tanem.» dedim. «Ben de sensiz yapamam, seni çok seviyorum.» dedi. «Tutkunum sana Süheylâ.» «Ben de sana.» «Ah.. bir de asâletli olsaydın...» «Ne yapayım, elimde mi?.. Olamamışım işte. Sen asâletli olmasaydın ya...» «Benim elimde mi?.. Olmuşum işte...» «Seninle dünyanın en mutlu iki kişisi olacaktık.» «Asâletli olsaydın tabii.» «Bir evimiz olacaktı.. bahçesinde çiçekler...» «Evet, asâletin olaydı.» «Hep, hep... Beraber olacaktık...» «Öyle.. Asıl olsaydın...»

Kız artık kendini tutamadı, boşandı, ağlamaya başladı. Nerdâyse ben de ağlıyacağım... «Bir ömür boyu birlikte olacaktık.» dedim. «Asâletli olmasaydın evet.» dedi. «Hiç, hiç ayrılmıyacaktık.» «Doğru.. asâletli olmasaydın.» «Çok güzelsin, çok iyisin.» «Asâletli olmasaydın evet.» Birimiz asâlete, birimiz asâletsizliğe; sonra ikimiz birlikte asâlete de, asâletin yedi ceddine de, gelmişine, geçmişine, geleceğine de sövüp saydık o akşam...

Olanlar yetmezmiş gibi, iki gün sonra ev sahibi kapıya dayanıp da «Evimden çıkın!» demez mi. Bu asâlet bir çarptı mı sağlam çarpıyor dostum. Hanı ne demokrasiye benziyor, ne hükûmete... Özel te-

sebbüs gibi bir şey. Allah kimseyi asâletin şerrine uğratmasın...

Ulan şu koca kasabada babamın düşmanı olan, babamın gücünden korkmayan bir tek insan yok mu ki bana bir iş versin... Birkaç kez akrabalara başvuracak oldum. Nerdée.. adamlar yüzüme bile bakmadılar. İçlerinden bir tek olsun konuşanı, selâm vereni yok şimdi. «Ällemizin şerefini rezil etti. Hüt-benderoğulları sülâlesinden böyle bir kimse yok!» diyorlarmış.

Süheylâ babamdan saklı, evlere çamaşıra, temizliğe gidiyor, öğrencilere ders veriyor... Bana gelince, ne yapsam bir iş bulamıyorum...

Sonunda Süheylâ'ya: «Süheylâ» dedim, «Bu böyle olmayacak. Ben İstanbul'a gidiyorum. Orada her-

TAMAMI YOK

Tamam değil bir şeyimiz,
Yarı idrâk, yarı izân!
Toplum şöyle sınıflanmış:
Yarı sürü, yarı çoban!
Bize teşhis koyanlar hep:
Yarı hekim, yarı Lokman!
Arzumıza engel olur,
Yarı zemin, yarı zaman!
Nasibimiz şu kadcarcık:
Yarı fırsat, yarı imkân!
Taşımamak daha iyi:
Yarı insaf, yarı vicdan!
Üst makamın istekleri,
Yarı rica, yarı ferman!
Esnaf bile başkalaşmış:
Yarı doğru, yarı şeytan!
Siyasetçi göze alsın,
Yarı devlet, yarı zindan!
Çevremizi kuşatanlar:
Yarı ahbap, yarı düşman!
Bu ne biçim gidişattır?
Yarı topal, yarı yayvan!
Gericiler istiyorlar,
Yarı uyku, yarı isyan!
Devrimlerin hasımları,
Yarı insan, yarı hayvan!
Koştuk koştuk ne kazandık?
Yarı alkış, yarı puvar!
Gönül dahi bâzan ister,
Yarı zayıf, yarı şişman!
Kadınlara dikkat edin,
Yarı kürklü, yarı üryan!
Sevenlerin hali malûm,
Yarı mutlu, yarı pişman!
Kutlu, tatlı yerinde kes,
Uzadıkça olur yavan!

Salâhattin KUTLU

halde bir iş bulurum. Sonrasını da düşündürüz.»

İrili ufaklı binbir çeşit yazıyla «Süheylâ»larla doldurduğu ötündeki beyaz kâğıdı küçük küçük parçalara bölerken:

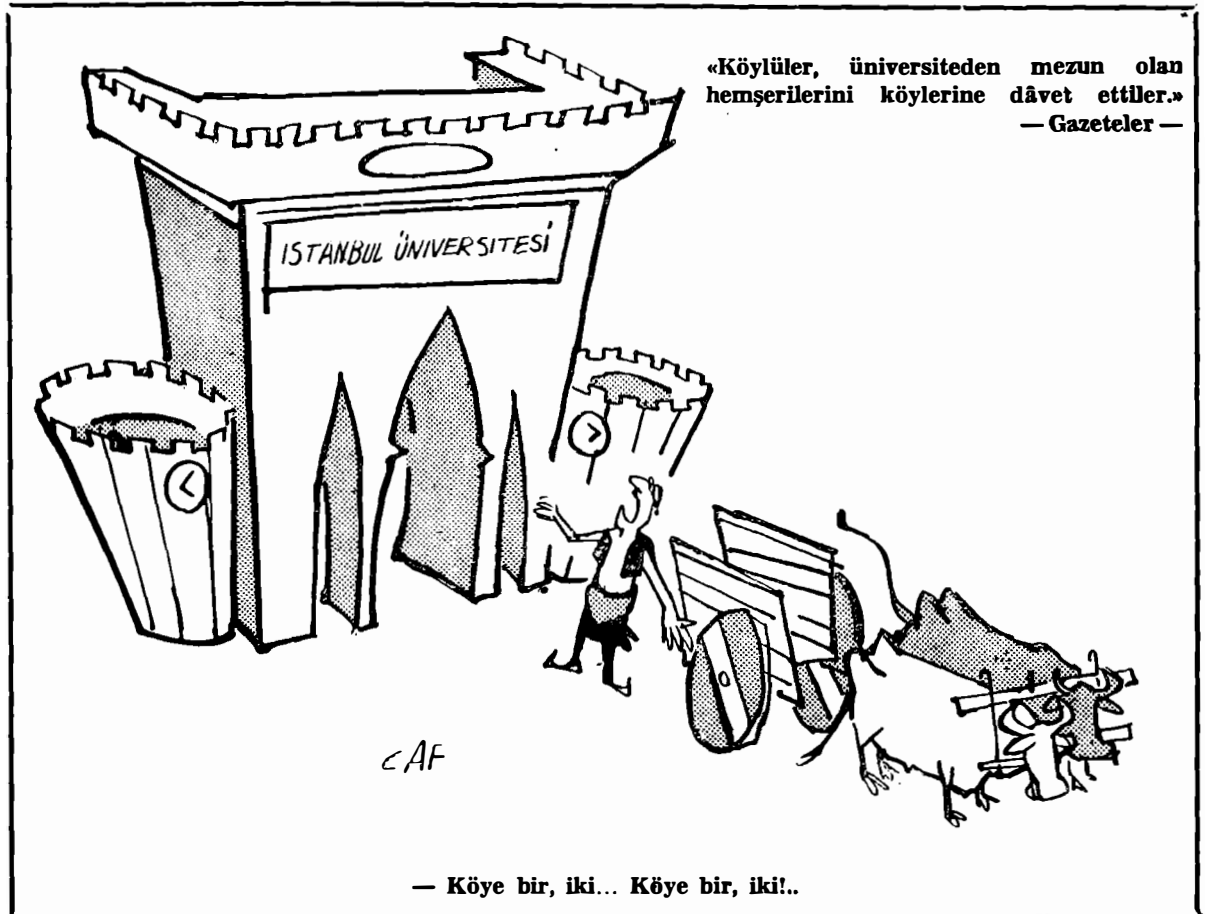
— Ve işte böylece geldik buraya dedi. İşin kötüsü bir haftadır buradayım iş de bulamadım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Umudum da iyice kırıldı artık.

Doğrusu çocuğa acıyıştım. Biraz teselli etmek istedim:

— Üzülme. Düzeltir elbet...

— Seni bir asâlet çarpsın da, göreyim ben seni böyle konuşabiliyor musun? dedi. Vallahi değil İstanbul'a, Almanya'lara kadar gönderir adamı bu asâlet...

Cenap GÜVEN

«Köylüler, üniversiteden mezun olan hemşerilerini köylerine dâvet ettiler.»
— Gazeteler —

— Köye bir, iki... Köye bir, iki!..

Canı Cehenneme !

J. W. HANT'den

JANOS adında bir Macar arkadaşım evlenmeyi arzuluyor, fakat onu tatmin edici bir kadını bulamıyordu. Nihayet, bu işlerde profesyonelleşmiş memleketlisi Madam Marisehka'ya başvurmayı düşündü.

— Tam istediğiniz gibi bir gelin bulacağım size. Şansınıza elimde tam size uygun bir kızın adresi var: harika denecek kadar güzel, drahoma olarak yirmibin pengos veriyor ve gayet iyi bir aileden. Anlayacağınız, bu sizin için bir vurgun olacak. Yalnız kızda gayet önemsiz bir kusurcu var.

— Nedir?

— Biraz kambur.

— Yirmibin pengos fena değil, fakat doğrusunu söylemek gerekirse, bütün bir hayat kambur bir karıyla geçirilmez. Canı Cehenneme...

Bir hafta sonra Janos Madam Marisehka'ya yeniden uğrar.

— Bu sefer tam idealinizdeki kızı buldum. Evvelkinden daha güzel, otuzbin pengos drahoma... Fidan gibi bir kız.

— Pekiyi, hiçbir kusuru yok mu?

— Size her şeyi söyleyeceğim, fakat bunun üzerinde durmaya bile değmez.. Ehemmiyetsiz. Biraz nefesi kokar, fakat inanın bana, yalnız ilkbaharda!

— Beni dinleyin, madam Marisehka, ben koku bahsinde bir av köpeğine benzerim. Canı Cehenneme...

Birkaç gün sonra Janos yeni bir haber olup olmadığını sormak için tekrar Madama uğrar. Madam onu ağzı kullaklarında karşılar:

— Bu sefer, arkadaşım, sana tam hayalindeki kızı buldum. Kız fevkalâde.. Kız harika.. Kız karakterli, kültürlü.. Zeki de sayılabilir, hem de bulunmaz bir aileden... Etrafına sıhhat saçıyor... Üstelik de bankadaki hesabı yüzbin pengos'u aşılıyor... Ne diyorsun buna Mösyö Janos?

— Diyorum ki, tam bana göre. Fakat aramızda kalsın, söyleyecek hiçbir aksaklığı yok mu?

— Evet ufak, pek ufak bir şey var: Hakkınızda her şeyi öğrenmek istedi, ve sonunda...

— Ne dedi?

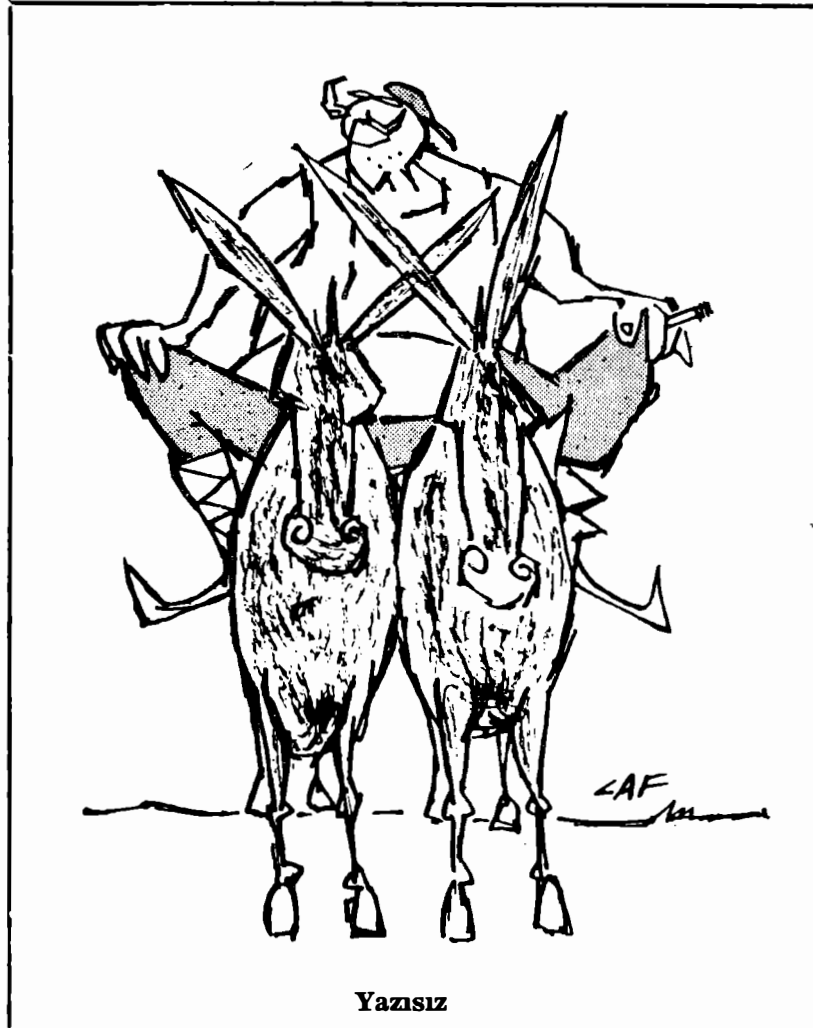
— Canı Cehenneme!

Çeviren:

Füsun YENER

Yazısız

Yazısız

İskoçya'dan

Fıkralar

Tentürdiyot

İskoçya'lıların cimriliği meşhur. Hiçbir şeyi israf etmek istemezler.

Bir gün, yolda giden bir İskoçya'lı, yere atılmış tentürdiyotlu bir pamuk parçası görür. Hemen çakıyı çıkarır ve... Parmağının ucunu biraz kesip tentürdiyotlu pamuğu yapıştırır.

Yelpaze

Hava sıcak. İskoçya'lı elinde yelpaze, serinlemeğe çalışıyor... Ama nasıl, bilir misiniz?.. Yelpazeyi yüzüne sallıyarak değil, elinde tuttuğu yelpazenin önünde sağa, sola başını sallıyarak.

Pantolon

Bir İskoçya'lı komşusuna misafir gitmişti. Oturdular. Tam konuşmaya başlayacakları zaman ev sahibi:

— Dostum, dedi, birbirimizin sesini karanlıkta da duyabiliriz.. İzin verirsen şu elektrikli söndüreyim.

Ahbabı bu teklifi memnunklukla karşıladı ve iki dost saatlerce karanlıkta konuştular.

Tam gideceği zaman, ev sahibi elektrikli yakmaya kalkınca misafir telâşla:

— Aman, dedi, bir dakika dur... Pantolonumu giyeyim... Eskimesin diye çıkarmıştım.

Nabız

İskoçya'lı doktora gitmişti. Muayeneden sonra:

— Nabızınız biraz yavaş atıyor, dedi doktor... Normal atış dakikada yetmiştir. Sizininki altmış... Bir ilaç yazacağım...

İskoçya'lı telâşla ayağa kalktı:

— Sakın ha, doktor... Hızlı hızlı işleyip çabucak eskiyeceğine, bırak yavaş atсын...

Duvar kâğıdı

İskoçyalı, yeni bir apartman katına taşınmıştı. Samimi arkadaşı Mac Haggis onu ziyarete gitti. Odaya girer girmez hayretini gizleyemeyen Haggis çok geçmeden sordu:

— Pat, duvar kâğıdını niye yapıştırmadın da, iğneyle tutturdun?...

— Azizim Haggis, hayatımın sonuna kadar burada oturacak değilim ya!...

EVLİLİK KOMEDYASI

GENÇ KIZ — DELİKANLI

Kızlar daima arar, biliriz, bir nişanlı:
Bir zengin delikanlı!..
Bekâr gençler de ister —değil çok sıkı, cılız—
Sıhhatli, güzel bir kız!..
Seven kadın aldırılmaz Çemişgezekli, Vanlı
Olsa da delikanlı!..
Ama başı bereli, tesbih çeken bir hafız
İstemez kültürlü kız!..
Zamanımızın tipi: Atılgan, heyecanlı
Lâyet bir delikanlı!..
Eşinin ahlâkına kalmaz sonra kayıtsız
Aile kuracak kız!..
Gece Kltiplerinden eve başı dumanlı
Gelmesin delikanlı!..
Flörte başlamasın hele güzelse baldız,
Göz yummaz buna bir kız!..
Sonra kızı bulursa düğünde iki canlı,
Sepetler delikanlı!..
Bütün gün baş köşede, elinde ayna - cımbız,
Pineklemesin genç kız!..
Bir şey atıştırmamasın sarmısaklı, sovanlı..
İğrenir delikanlı!..
Hep oynayan bir ağız.. Şak şak patlayan sakız..
Evlerden ırak bu kız!..
Eli bayraklı değil.. Terbiyeli, ızanlı
Eş arar delikanlı!..
Nihayet hazırlarsa gencin başına yaldız,
Hapı yutmuştur o kız!..

KAYNANA — GELİN

Atom bombası gibi dehşet salmış cihana
Huysuz, acar kaynana!..
Sonra şu, Vietnamlı, meşhur «Korkunç Yenge»nin
Eşidir bazı gelin!..
Kızlar dua ediyor: Tanrı vermesin bana
Geçimsiz bir kaynana!..
Analar dert yanıyor: Sorsan, nedir emelin?
Derim, uysal bir gelin!..
Gelin biraz haklıdır: Bir evi boyar kana
Cadaloğ bir kaynana!..
Bazı da sebep olur o evdeki temelin
Çökmesine bir gelin!..
Belki kızı kıskanır.. Hemen başlar yalana,
Çekiştirir kaynana:
«Her gün tuvalet, gezme.. O, şahıdır tenbelin:
İş görmez bizim gelin!..
Çene kavaflığına artık vermeli mayna,
Uslanmalı kaynana!..
Meşhurdur: Gevezeler kahrını çeker dilin..
Bunu öğrensin gelin!..
Sussun diş! Makaryüs: Şu çaçaron kaynana..
Ersin çatışma sona!..
Sormuşlar: Yeryüzünde kimdi en mes'ut gelin,
Bu bilmeceyi bilin?..
Gelin demiş: «Havva»dı.. Tanrım, ne mutlu ona:
Görmemişti kaynana!..

Necdet Rüştü Efe

Aşk ve dayak!

İki genç kadın arkadaş
arasında:

- Metini seviyor musun?
- Hayır!
- Niye?
- Her zaman beni dövü-
- yor..
- Peki Çetin'i?
- Onu seviyorum işte.
- Neden?
- Onu ben dövüyorum da..

Merak

Kadın, hizmetçinin odasını
anahtar deliğinden gözetle-

yen oğluna çıkıştı:
— Acar, ne o hizmetçinin
ne yaptığını mu merak ediyor-

sun?
Çocuk, başını kaldırmadan
cevap verdi:

— Hayır, ben sadece baba-
mın ne yaptığını merak edi-

Güzel nişanlı

İki genç arasında:

- Nişanlanmışsın öyle mi?
- Evet..
- Nasıl güzel mi nişanlın?
- Eh, öyle Venüs gibi şa-
- hane güzel değil ama, en ka-
- labalık otobüse bindir, mu-
- bakkak kendine oturacak bir
- yer bulur!..

«Bu yıl tek gözlü saç moda!» — Gazeteler —

— Nişan kolay... Hele öteki gözünü de bir göreyim!

Aptal koca!

İki çocukluk arkadaşı bir-
birlerini, senelerdir, görme-
mişlerdi, karşılaşınca hara-

retle konuşmağa daldılar. Bir
ara birincisi:
— Evlendiğini duydum doğ-
ru mu? diye sordu:

— Evet, doğru, bir buçuk
senedir evliyim!..

— Kocandan memnun mu-
sun?..

— Hayır, aptalın biri!

— Sahi mi?..

— Tahmin edemeyeceğin ka-
dar!.. Sonra benimle param

için evlendiğine eminim!..

— Üzülme canım, dedi bi-
rincisi,

Ve biraz düşündükten son-
ra ilâve etti:

— Anlattığın kadar da ap-
tal değilmiş hani!..

Mazeret

Bay Kâzım elektrikçiye çı-
kıştı:

— Ne vur-dum duymaz a-

damlarsınız üç gündür size

telefon ediyorum, kapının

zilleri işlemiyor, adamlarınız-

dan birini gönderip tamir et-

sin diye..

Elektrikçi pisiklikde:

— Gönderdik, dedi, hem de

birkaç defa, fakat her sefe-

rinde usta, kapının ziline ba-

sıyor, kimse çıkıp açmıyor,

kabahat bizim mi yani?..

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Eski Türk Mizahı

Yeni ünvanlar

İkinci Meşrutiyetin ilânından bir süre sonra, Abdülhamid devrinin ünvanları kaldırılmıştı. O günlerin mizah dergilerinden (Zuhurî), bu ünvanların büsbütün kaldırılmamasını, meslek sahiplerine göre yeniden düzenlenmesini tavsiye ediyor ve bu konuda kendisi şu tekliflerde bulunuyor:

«Maksat Lû'lamak değil midir? O halde yeni ünvanları şöyle Lû'layalım:

Şirketi Hayriye kaptanlarına: Azametlû, Belediye zabıta memurlarına: Kabahatlû, Tramvay arabalarına: Süratlû, Posta idaresine: Himmetlû(!), Eski hafiyelere: Sadakatlû, Beyoğlu yosmalarına: Rutubetlû, Yük arabalarına: Şematetlû, Rum garsonlara: Yılışıklû, Terkos su şirketine: Mikroplû, Sahne aktrislerine: Hararetlû, Esnafa: Şirretlû, Sokak köpeklerine: Nezafetlû, Milletvekillerine: Seyyahatlû, Yunanlılara: Cesaretlû(!), Giritlilere: Hiyanetlû. (Tarihin tekrerrü etmesi tezi kendisini bir kerre daha ispatlıyor: Yunanlı dostlarımız o zaman da bizimle pek ilgili imişler ve o zaman da -Bugünkü Kıbrıs gibi- başımızda bir Girid derdi varmış.))

- Yeni elbiseler yaptırmak zorundayım, komşular artık hepsini ezberlediler. So-
kağa çıkmıya utaniyorum...
- Onun kolayı var karıcığım, başka mahalleye taşınırız!..

(Çaylak) adlı bir mizah der-
gisi çıkardığı için bu ünvanla
anılan Çaylak Tefvik Bey, yakın
tarihimizin sayılı ve başarılı ya-
zarlarından. Türk mizah ede-
biyatının emektarlarından olan
bu değerli yazarın bir de «İstan-
bul'da Bir Sene» genel başlıklı
seriyal eseri vardır. «İstanbul'da
Bir Sene», Basınımızın röportaj
karakteri taşıyan ilk örneklerin-
dendir. Bu eser, aynı zamanda,
çağının dekor ve manzaralarını
realist açıdan işliyen bir kalem
ürünü olmak niteliğini de taşı-
maktadır.

Çaylak Tefvik Bey, o zamanın
hemen bütün «Erbabı Kalemî»
gibi, içkiye fazla düşkünmüş.
Yalnız akşamları içmekle kal-
maz, çoğu zaman içmeğe sabah
kahvaltısından itibaren başlar-
mış. Son zamanlarında içki iç-
meden bir satır bile yazamıya-
cak, hattâ konuşamayacak hale
gelen bu değerli fakat bahtsız
adamin içki alışkanlığı üzerine
bir hayli anılar vardır. Bunlar-
dan biri şudur:

O zamanlar İstanbul'da taşıt
araçları pek olmadığı için, özel-
likle geceleri, evleri uzak semt-
lerde bulunanlar bu işler için so-
kak başlarında bekleyen kira
beygirlerinden yararlanırlarmış.
Bu beygirlerle yapılan yolculuk-
lar için, belli mesafelere göre,
belediyece belli ücret tarifeleri
bile düzenlenirmiş.

Bir gece, âdeti gereğince, Sir-
keci meyhanelerinde geç vakit-
lere kadar içen ve adamakıllı
«olan» Çaylak Tefvik Bey, Orta-
köy taraflarındaki evine gitmek
üzere yola çıkar. Düşe kalka E-
minönü'ne kadar gelebilir. Daha
fazla yürüyemeyeceğini anlayın-
ca kösedeki beygir sürücülerin-
den biriyle pazarlığa girer.
Hayvana biner, yola koyulurlar.
Bir süre giderler. Müşterisinin
sırsıklam sarhoş olduğunu anlı-
yan hıylici sürücünün kafasın-
da bir ışık çakar; onun sarhoş-
luğundan faydalanarak, hayvanı
yolun kenarına çeker:

«— Geldik Beyim!..»
Diyerek Tefvik Bey'i indirir.
Parayı peşin aldıgından, savuşup

Edebiyatta Mizah

Aktarmalı yolculuk

gider. Tefvik Bey, şöyle bir yok-
lanır, ortalıkta kendi semtine
benzer bir şey göremez. «Acaba
ne yapsam?» gibilerden tasala-
nırken, karşıdan yeni bir sürücü-
nün geldiğini görerek sevinir.
Pazarlık edip bu sefer onun bey-
girine biner. Oysa ki bu adam,
biraz önce «Geldik Beyim..» di-
yerek kendisini yol ortasında

- Apartmanınızda kalorifer
yokmuş.. Kışın nasıl ısın-
cağım?
- Hiç üzülmeğin bayan: Her
katta bekâr bir genç var!

birakan adamdır. Beş on dakika
gittikten sonra herif yine:

«— Evet; buyurun efendim!..»
Sözleriyle onu indirir. Yine
evinden uzakta olduğunu anla-
yıp kıvranan yazarın karşısına,
bir üçüncü sürücü, çıkar. Yeni
bir pazarlık ve yeni bir yolcu-
luk.. Böylelikle dört beş aktar-
mada, dört beş defa para vere-
rek evine varır. Ertesi gün işi
anlar ama, hıylici sürücüyü bu-
lamaz. Olayı anlattığı dostları-
nın:

«— İyi amma Tefvik Bey; her
defasında yanına gelen adamın
aynı kişi olduğunu nasıl anla-
madın?»

Yollu sorularına:
«— Nasıl anlayabilirim bira-
der? cevabını verir. İtoğlu it,
her seferinde karşıdan geliyor-
du..»

Eski Şürde Mizah

Allahısmaırladık

On sekizinci yüzyıl şairlerinden Süruri, bir ara, Bur-
sa'da şair Vehbi ile beraber bulunurken - bir meseleden
ötürü - yakalanıp hapse atılmıştı. Bir süre sonra, yerli hal-
kın kefaletiyle, kendisini salıverdiler. Süruri, hapishaneden
ayrılırken, şöyle bir Allahısmaırladık dörtlüğü yazıp Veh-
bi'ye armağan bıraktı.

Koydular hapse seninle beni de ey Vehbi,
Ağlar idik silerek çeşmimizi yağlık ile..
Çünkü yoktu günahım, işte vilâyetli beni
Geldi kurtarmağa, artık sen otur sağlık ile...

Nazireler

Yahya Kemal'in:
Nevbahar-ı vuslatın bassun deyu ilk âyına,

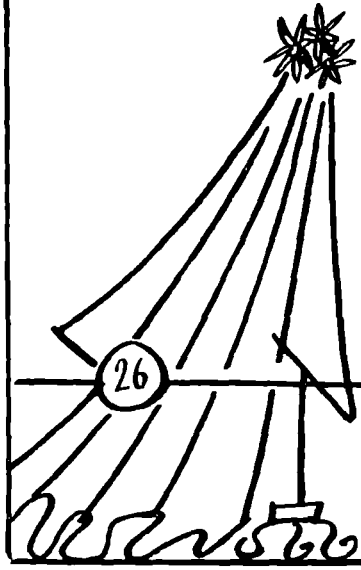
Eyledim mehtabı dâvet hem düğün alayına..

Mısraları bulunan tanınmış şîrinin ilk yayımlandığı
günlerde Fazıl Ahmed Aykaç, buna bir nazire yazmıştı. Bu
nazirenin bir dörtlüğü şudur:

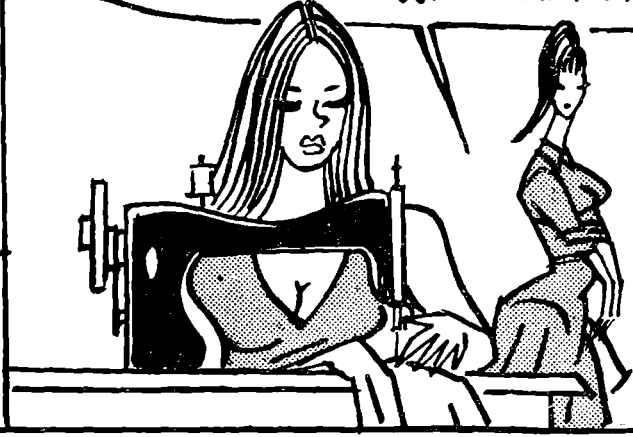
Râkib oldum da aruzun bir küheylân tayına,
Derakeb koydum sihamı hicvimin ben yayına;
Gitmeyip Yahya gibi hem mahitab âlâyına
Eyledim yârânı dâvet işte akşam çâyına...

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHRİR
ÇİZEN - TURHAN SELÇUK

GÖRÜCÜLER GELDİ ... MÜSTAKBEL ENİŞTEMİZ HİÇ DE FENA
DEĞİL ... ABLAMIN SON GÜNLERDEKİ DALGINLIĞINI HOŞ
GÖRMEK LAZIM. HAKLIYMIŞ...

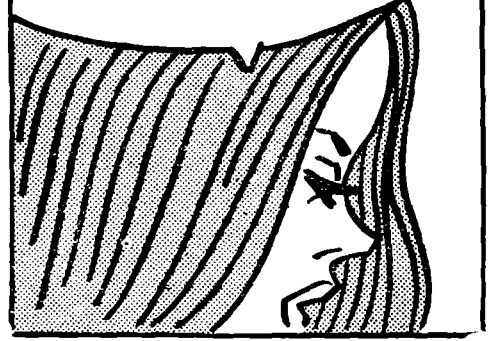
DEMİK YAKIŞIKLI?... BABAN DA PEK
BEĞENMİŞ... METHEDİP DURUYOR.

HEM DE ÖYLESİNE YAKIŞIK-
LI Kİ ODAYA GİRER GİRMEZ
AYAKLARIM BİRBİRİNE DO-
LANDI. KAHVE TEPSESİ DE
HAVAYA UÇTU. GÖRMELİYDİN.

BİR DAHA ŞEFERE GÖRÜRÜM İNSALLAH.
AKSI GİBİ O GÜNELİMDE YETİŞMESİ
GEDEKEN ÇOK ACELE BİR İŞ
VARDI ...

KÜÇÜK ABLA ... ŞU GELİN ESVAİ SA-
TILMADI MI HALÂ?... HANI BİR GENÇ
ADAM GELİP
ALMAK İÇİN...

BİLİYOR MUSUN NESRİN?...
ÇOK GARİP BİR
ŞEY OLDU
O GENÇ ADAM
BİR NİŞANLIDAN
BAHSEDİYORDU...
MEĞER NİŞANLI
DEĞİLMİŞ
ASIL MAKSADI...

EVET, ASIL
MAKSADI?...

GAZETEDKİ İLÂNI GÖRÜNCE GİZLİ
BİR KUVVET ONU BURAYA DOĞRU
İTMİŞ. BENİ GÖRÜNCE DE HİSLERİN-
DE YANILMADIĞINI ANLAMIS...
"HAYALİMDEKİ GENÇ KIZI SİZDE
BULDUM" DEDİ BANA.

BU DÜPEDÜZ İLÂNI AŞK AYOL...
SEN NE DEDİN ONA?...

HİÇ BİR ŞEY DİYEMEDİM... Dİ-
LİM DAMAĞIM KURUDU...
BÖYLE BİR ŞEYLE HİÇ
KARŞILASAMMIŞTIM
ŞİMDİYE KADAR... AMA
ÇOK HOŞ BİR İNSAN...
ONU DÜŞÜNÜRKEN
İÇİME ILIK ILIK BİR
ŞEYLER DÖŞÜYÖR.

NELER OLMUŞ DA HABERİMİZ
YOK KÜÇÜK ABLA... KİTAPLAR-
DA OKUDUĞUMUZA, FİLMLERDE
GÖRDÜĞÜMÜZE GÖRE AŞK BÖYLE
BAŞLAMIS. PEK YAKINDA SANA
DA GÖRÜCÜLER GELECEK DE-
MEKTİR.

ÖYLE OLACAK GALİBA;
NE KADAR HEYECAN-
LIYIM BİLSEN ...

DEVAMI VAR

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 19 —

— Affedersin hanım abla, dedim, muhabbetinize karışmak, dalganıza taş atmak gibi olmasın ama, «Eşoğlu eşek»in, «Pezevenk»in Fransızcası yok da ondan mı Türkçe salıyorsun?

— Fransızca küfürün tadı olmuyor, dedi, anadilinde sövünce rahaltıyorum.

Baktım, karı malın gözü.

— Sen boş versene, dedim, adam Türkçe çakmıyor diye boynuna kalaylıyorsun zavallıyı.

Karı,

— Sana ne ulan inek, sen öündeki zimbirtıya bak! diye beni de kalaylamaz mı!..

Tepem attı,

— Ağzını bozma! dedim.

— Bozsam n'olurmuş?..

— Ayıp bel!.. Kılığınza baktım da ben de sizi yüksek sosyeteden zannettim. Abanozdakiler bile senin gibi ağzını bozmaz.

— Ne zannettin? Yüksek sosyete malı işte böyle olur.

Kadının bu sözü bayağı hoşuma gitti. Yoksa arabadan indirecektim namussuzum.

Bu sırada herif ona bir şey sordu. Kadın ona cevap verdikten sonra, bana,

— Ne konuştuğumuzu soruyor, ben de pazarlık ediyoruz, çok para istiyor... dedim.

Arkadan gene kavgaya başladılar. Türkçe olarak herife boyuna sövüyor. Dayanamadım, firene bastım,

— Bu araba gitmez! dedim, inin aşağı!..

— Enayiliği bırak, dedi, yüz papel sızdıracaksın heriften...

Haa, anlaşıldı, karı sahiden mal... Vay namussuz! O zamanın parsayıyla yüz lira ne demek? Biz o zamanlar haftada yüz lira kazanmıyoruz. Fakat, kadının herife küfürleri, erkek olarak kanıma dokundu, yüzümü döndüm,

— Sen bana baksana, dedim, yüz lira değil, bin lira versen, bu araba gitmez. İnin aşağı!..

Kadın benim yüzümü görünce,

— Muzaffer! diye bağırmasın!

Donup kaldım. Kadına alıcı gözle bakıyorum, hiç tanışlığı yok...

— Beni tanımadın mı? dedi.

— Hayır...

Elini uzattı alnıma, saçlarımı itti,

— Takunyemin izi duruyor hâlâ alnında... dedi.

— Makbule... dedim.

— Ben artık Makbule değilim, Lokum Betül'üm ben... dedi.

Öyle oldum ki, vallahi kıştır kıştır kesseler bir damla kanım akmaz.

— Hadi sür arabayı!.. dedi.

Sesimi çıkarmadan gaza bastım. Herif, şaşırılmış olacak, Betül'e bir şeyler soruyor. O da cevap veriyor ama, artık kızgınlığı yok... Sesi de bir tuhaf, ağlıyor belli... Herif de onu teselli için mırıl mırıl bir şeyler söylüyor. Dikiz aynasından onlara bakıyorum. Adam, Betül'ün yumuşadığını görünce, elini omuzuna atacak oldu; Betül adamı itti. İkisi de sarhoş...

Mahallede olup bitenleri sor-du. Ben de anlattım.

— Habibe kadın ne yapıyor?

— Ne yapsın fukara, hep bildiğin gibi işte... İhtiyarladı artık. Evlere tahta silmeye, gide-miyor artık. Hastalıklı...

— Çocukları?

— İki küçüğü mektebe gidiyor. Büyük oğlan pazarcılık ediyor.

— Bana bu dünyada bitek o Habibe kadın iyilik etti. Doktorun öldüğü gece, ben onun koynundaydım, çırılçıplak... Be-Gözlerimin önünde geberdi. Hiç unutamıyorum...

— Ağlama!..

— Bırak, ağlayayım... Deli gibi fırladım yataktan, öylecene... Doktorun karısıyla oğlu «Kaatil!» diye üstüme yürüdüler. Beni sokağa attılar döverek... Düşün, ayağımda donum bile yok... O soğuk kış gecesi... Habibe kadının evi önünden geçerken baktım, lâmbası yanıyor. Bizim evdeki gürültüye uyanmış. Kolumdan çekip aldı içeri... Sabaha kadar hem ağladı, hem anlattı. O da evlâtlık, onun da başından tıpkısı geçmiş. Sabah erken-den beni giydirdi, para verdi bana... Kimse görmeden mahalle-den çıkardı. «Bundan beteri olmaz, hiç korkma. Başın sıkışınca gel bana. Sen de benim bir kızımın» dedi.

— Adam şüphelenecek, sus!.. dedim.

— Püff... Vız gelir, dedi, ben orospuyum ayol... Anlamadın mı hâlâ... Hem de yüksek sos-

yete orospusuyum... Doktorun karısı ne yapıyor?

— Onlar çoktan taşındılar mahalleden, evi de sattılar, seneler oldu...

Arada bir adam Betül'e bir şeyler soruyor, Betül de adamı tersliyordu.

Adamın neden Betül'ün horlamalarına aldırmadığını anlar gibi olmuştum. Altıyı bir gecelik yatacağı bir kadın... O yüzden adamın kim olduğunu sora-mıyordum.

— Çok yazık, dedi, seni öyle bir zamanla gördüm ki... Biz yarın gidiyoruz...

— Nereye?

— Kahire'ye.

— Neye?

— Kahire'de işte bu pezevenkle evleneceğim...

— Kocan olacak adama böyle söyleme...

— Tabii pezevenk... Pezevenk olmasa benimle evlenir mi? Benim ne mal olduğumu bilmiyor mu sanki... Dünyada kadın mı kalmadı...

Birdenbire,

— Dur ama, yarın gitmem, su koyveririm, dedi.

Adama Fransızca bir şeyler söyledi. Bu sefer adam da kızdı ona, sesini yükseltti. Bir zaman hırıştılar. Bir gün daha İstanbul'da kalmak istediği için kızmış adam. Ama sonunda razı olmuş.

— Yarın sen bana gel de, beni Habibe kadına götür! dedi, öğleden sonra gel...

— Olur, dedim.

— İçki de yok ki, dedi, içki-ler arabada kaldı.

— Seni hiç tanıyamadım, dedim.

— Nasıl tanıyacaktın, dedi, sen beni hiç saçlı görmedin ki...

Şişli'de bir apartıman önünde indiler arabadan. İkisi de yal-palıyordu.

— Unutma, yarın öğleden sonra...

— Olur...

— Şimdi işte bu pis herifin koynuna gireceğim... İçmiyeyim de ne yapayım. Daha içerim...

Adam sanki onun dediklerini anlıyacak gibi geliyor da sıkılı-yordum.

Ağız dalaşı yaparak apartı-mandan içeri girdiler. Bizim mahalleye döndüğüm zaman sabah yeni oluyordu. Hemen eve gir-medim. Bir zaman çitlenbik ağa-

cının oralarda dolandım dur-dum.

Yaa, işte böyle anam babam kardeşim... Film gibi bir şey bu bizim başımıza gelenler... Bun-ları anlattım diye bana darılma-dın ya...

Ben bu yaşıma kadar bunca kadın tanıdım, ama senin halan gibi erkek karı görmedim ve de tarihler böyle erkek karı yaz-mamıştır.

Sonra imanım, arabada gün-düz çalışan arkadaşla gittim,

— Arkadaşım, dedim, benim bugün bir dalgam var. Araba gündüz bende kalsın, sen gece çalışırsın...

Aldım arabayı, doğru Şişli'de-ki o apartımana... Yahu, o ev nasıl bir ev be oğlum, ben haya-tımda, haddim olmuyarak, çok lüküs yerler görmüşümdür, ve-lâkin bu yaşıma geldim, böyle bir lüküs mahal görmedim...

Yahu, o ne eşya, saray gibi bir yer... Evin içi hizmetçi, uşak dolu... Ben eve girince feleğimi şaşırdım. Nereye otursam, kir-leteceğim sanıyorum. Beni bir salona aldılar. Betül, geleceğimi geceden söylemiş. Sen bendeki şaşkınlığa bak ki, beni buyur eden hizmetçi kızı ilkin Betül sanmaz mıym? Hizmetçi de gü-zel ki, tasviri mümkün değil...

Ben gece vakti zaten Betül'ü iyi farkedememiştim. Çünkü eski Makbule'den hiçbir eser yok üs-tünde...

Neyse aslanım, az sonra Betül geldi. Vay babasının canına; ilik be, ilik... Şimdi ben buna ne di-yerekten hitap etsem? Samimi-yetliğe vurup «Betül» desem, ayıp kaçır... «Hanımefendi» de-sem, yakışık almaz dilime... Eli-mi sıkı.

— Bugün vazgeçtik gitmek-ten, yarın tayyareyle gideceğiz, dedi.

— İyi... dedim.

— Seninle önce Habibe Ka-dın'a gideriz bir... Ne içersin?

— Ne olsa...

(Devamı var)

BUZDOLABI

ÇAMAŞIR MAKİNASI

GAZ SOBASI

ARÇELİK

BUZDOLABI

ÇAMAŞIR MAKİNASI

GAZ SOBASI

Kokulu SABUN

ADNAN
TAHIR

BİR kokulu sabuna ihtiyaç vardı. Almak üzere itiriyat mağazalarından birine girdim. Fakat girmemle çarpılmam bir oldu. Hemen oracıkta, tezgâhın arkasında harikulâde bir genç kız vardı. Bir esmer güzeli... Dikkatle baktığınız zaman damarlarınızda kanın tutuştuğunu, kalbinizin gıdıklanır gibi olduğunu hissedebiliydiniz. Bedenine sımsıkı sarılan beyaz süeter göğüs kısmında öylesine gerilmiş, öylesine gerilmişti ki... Bu gerginlik karşısında başım dönmeğe, gözlerim kararmağa başladı.

Mağazaya ne için girdiğimi çoktan unutmuştum zaten. Sağ dirseğimi tezgâha dayayarak önce şapkaımı hafifçe geriye ittim, sonra da genç kıza eğildim. Se-

Alınan adamın biriyim ben... Çok üzülürüm sonra...

Gözlerini kaldırıp suratıma bakmağa bile lüzum görmüyordu. Sabunu itina ile kâğıda sarıp fişin üzerine fiyatını yazdı.

— «Üç lira yirmi beş kuruş...»
Mağaza sahibinin yan gözle mütemadiyen bana baktığını gayet iyi biliyordum. İnsanın içinde yanan alev ister istemez gözlerine aksediyor olmalı. Herifçi-oğlu tezgâhtaki şu esmer güzeline abayı yaktığımı muhakkak anlamıştı. Ama her şeye rağmen bu şahane fırsatı kaçırmak niyetinde değildim. Genç kıza doğru tekrar eğilerek:

— «Bir şişe de kolonya rica edecektim» diye mırıldandım. «Limon veya menekşe... Hangisi olursa olsun...»

sime mümkün olduğu kadar tatlı bir ifade vermeğe çalışıyordum:

— «Bu güne kadar sizin gibi sıcak kanlı, sizin gibi cana yakın, sizin gibi sevimli bir kimseyle karşılaşmadığıma ben kendi hesabıma eminim... Bu konuda sizin de emin olmanızı ne kadar arzu ederdim bilerseniz... Size çılgıncasına tutulmak için sizi bir defa görmek kâfi... Akşam üzeri işden çıktığınız vakit sizi köşe başında bekleyebilir miyim?...»

Genç kız uysal ve yumuşak bir tebessümle gözlerimin içine bakıyordu. Tam bana cevap vermek üzere etli dudaklarını araladığı sırada dip taraftaki kapı açıldı... İçeriye orta yaşlı, asık suratlı, berbat bakışlı bir adam girdi. Her halinden mağazanın sahibi olduğu anlaşılıyordu.

Genç kız birdenbire kızardı. Dudaklarındaki tatlı ve uysal tebessüm can çekişiyordu. Ağırbaşlı bir ifadeye bürünüvermişti. Tarafsız bir sesle:

— «Arzunuz beyefendi?...» diye sordu.

— «Arzum mu?... Ha evet arzum... Kokulu bir sabun rica edecektim...»

Arkasından da fısıltı halinde ekledim:

— «Sizi saat kaçta bekleyebilirim?... Ne olur cevap verin...

O, kolonya şişesini kâğıda sararken ben de fısıldıyordum:

— «Kaçta çıkacağınızı söyleyin Allah aşkına... Niye böyle yapıyorsunuz?... Sizde hiç merhamet yok mu?...»

Cevap bile vermiyordu. Şişeyi sardıktan sonra fişi yazdı:

— «Altı lira doksan kuruş.»

Mağaza sahibinin suratı bütün asılmıştı. Soluk halinde nefes alıyor, homurtuya benzer garip sesler çıkarıyordu.

Bütün bunlar vız geliyordu bana. Şu esmer güzeli başımı fena döndürmüştü. Mağazadan kaçta çıkacağımı ve nerede buluşacağımızı öğrenmeden yakasını bırakmak niyetinde değildim.

Dükkanında ne varsa hepsinden bir miktar almağa başlamıştım. Bir kutu jilet, bir traş fırçası, bir tarak, diş macunu, traş sabunu, briyantın, krem, pudra ve daha bir sürü şey...

Aldığım her yeni şeyden sonra aynı cümleyi fısıldamaktan da geri kalmıyordum:

— «Rica ederim cevap verin... Nerede?... Saat kaçta?...»

İnadı tutmuş olacaktı esmer güzelinin... Aldığım öteberiyl sarıyor, paket yapıyor, fişleri yazıyor, ama cevap vermiyordu. Kimbilir?... Patronundan korktuğu için böyle yapıyordu belki de zavallı?... Yarım saattir mağazadaydım...

Böylesine uğraştıktan sonra ne-ice almaksızın çıkıp gitmeğe önlüm razı olmuyordu bir türü. Tezgâhın vitrininde satın alabileceğim yeni şeyler aramağa başlamıştım.

Tam bu aralık mağaza sahibi o korkunç suratı ve o berbat gözleri ile yanıma yaklaştı:

— «Bana bakın beyefendi... Başınıza bir belâ gelmeden çıkıp gitseniz çok iyi olacak... Aldığınız öteberiye mukabil bütün teşekkürlerim sizindir... Ama bizi daha fazla meşgul etmeyin lütfen...»

Adam kararını vermişse benziyordu. Paketleri alıp sıvıştım. Çıkarken esmer güzeline son bir defa daha bakmaktan kendimi alamayacaktım. Bakışlarında kırgın bir ifade vardı.

Eve geldiğim zaman kalbim oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordu. Elimdeki paketleri hırsla bir köşeye atıp kenardaki divana sırtüstü uzandım. Biraz sonra dalmışım.

Rüyamda esmer güzeliyle kol-kola yeşil çayırarda dolaşıyor, her ağacın altında bir müddet durarak çılgınlar gibi kucaklaşıyorduk.

Uyandığım zaman boynum tutulmuştu. İçeriye gidip yatağıma yattım.

Satın aldığım öteberi ancak iki gün sonra aklıma gelmişti. Paketleri açıp hepsini teker teker çıkardım.

Sabun paketini açarken yıldırımla vurulmuş gibi olduğum yerde sarsıldığımı gayet iyi hatırlıyorum. Başımı döndüren esmer güzeli, kâğıdın üzerine şöyle yazmıştı: «Akşam yedide çıkacağım... Köşede bekleyin.»

— «Ah budala...» diye kafamı yunrukluyordum. «Ah budala... Sabun paketini hemen o gün niye açmadın sanki?...»

Saatte baktım. Yediye on vardı. Biraz sonra sokaktaydım... Biraz daha sonra da mağazanın köşesinde...

Fakat esmer güzeli dükkandan çıkar çıkmaz karşı kaldırımda bekleyen başka bir genç adama doğru koşmuştu.

O anda dokunsalar ağlayabilirdim. Şu genç adam sabun paketini hemen aldığı gün açmış olacaktı.

— «Benden daha kurnaz herhalde?...» diye düşünüyordum. «Aynı zamanda benden daha temiz.»

Adnan Tahir

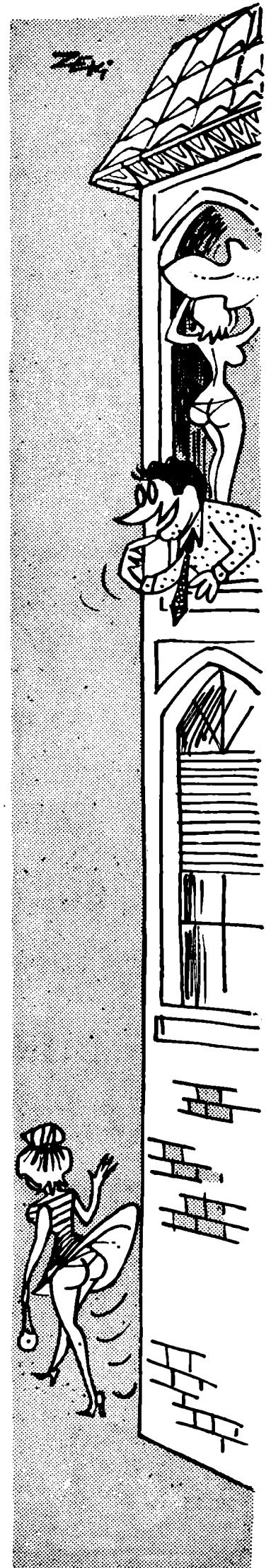
Teselli

Tiyatroya yeni giren bir genç, babasına anlatıyordu:

— Bana yirmi senedir evli bir adamın rolünü verdiler.

Babası içini çekti:

— Sabret evlâdım, elbet bir gün sana rahat, rahat konuşacağın bir rol verirler...

Yazısız

**20 nci
kuruluş
yıl dönümü
dolayısıyla
hazırlanan
fevkalâde
ikramiyeler
serisi**

BİR ÇEKİLİŞTE TAMAMI PARA OLARAK

2 . 000 . 000

L İ R A VERİLECEKTİR

29 Ağustosta yapılacak bu çekilişte

10 adet **100.000 lira**

10 adet **50.000 lira**

10 adet **10.000 lira**

20 adet **5.000 lira**

Ayrıca 200 talihliye biner ve
500 talihliye iki yüzer lira verilecektir

Birikmiş paralarını
en geç

28 MAYIS

akşamına kadar
bankamıza yatıranlar
bu çekilişe girerler

YAPI ve KREDİ BANKASI

MİLLETLER GÜLÜYOR

Fall

İrma çok iyi fala bakar, ne söylese doğru çıkardı. Bir gün, çok samimi arkadaşı Madam Durand'a falına bakmayı teklif etti.

— Yarın bize gel, cicim, sana istikbalin neler hazırladığını birbir söyleyeyim!...

Madam Durand ilk önceleri bu dâveti kabul etmek istemedi, ama İrma o kadar çok ısrar etti ki...

Ertesi gün İrma, Madam Durand'ı karşısına aldı, ve yavaş yavaş konsantre olmağa başladı. Aradan birkaç dakika geçmişti ki... Müthiş bir çığlıkla ayağa fırladı ve sevgili arkadaşına iki tokat asketti!...

— Boşuna inkâr etmeğe kalkışma! diye haykırdı, İrma, seni ve kocamı yarın değil, öbür gün, öpüşürken gördüm!...

— Şu alfabeyi bitirsek artık... Bir roman yazmak istiyorum!

Civarda buğday biçen köylüden başka kimsecikler yoktu!... Nicole tozlu yoldan, tarlaya doğru saptı, köylünün yanına yaklaştı:

— Merhaba ahbab! dedi, buradan Saint Maurice'e ne kadar zamanda gidilir?

Köylü doğruldu, Nicole'ü dikkatle, uzun uzun süzdü fakat cevap vermedi...

Nicole, köylüye bir kere daha sordu, gine cevap alamayınca:

— Zavallı, herhalde hem sağır, hem de dilsiz diye düşündü... ve yoluna devam etti.

Elli metre yürümemişti ki, arkasından çok kuvvetli bir ses duydu, köylü bağırıyordu:

— Mösyö! Mösyö!...

H E S A P

Nicole, bu işten pek bir şey anlamadı, merak ettiği için de geri döndü. Köylü Nicole'e.

— Mösyö, dedi. Saint Maurice'e 1 saat 48 dakikada gidebilirsiniz!...

— Bunu bana niçin daha önce söylemediniz dedi Nicole, Köylü başını eğdi, biraz düşündü sonra:

— Siz bana Saint Maurice'e ne kadar zamanda gidebileceğinizi sordunuz. Ama sualiniz çok acıptı.

Nicole'ün yavaş yavaş sabrı tükeniyordu:

— Haydi, canım, dedi, ağzınızın içinde geveleyip durmayın, söyleyin!...

— Bana yolu sorduğunuzda, hızlı mı, yoksa yavaş mı yürüdüğünüzü bilmediğim için size cevap vermedim. Siz ilerleyince arkanızdan baktım, düşündüm, taşındım ve karar verdim: Siz Saint Maurice'e 1 saat 48 dakikada gidersiniz!...

Balayı !

İki İskoç Londra'nın en büyük caddelerinden birinde karşılaşırlar. Hayretle birbirlerini süzerler:

— Burada ne arıyorsun?

Dostum Mac der, Tavish,

— Balayı seyahatini yapıyorum!...

— Demek evlendin! Bravo! Karın nerede?...

— Edimbourg'ta kaldı.

— Aaa!! Niçin?..

— Şey canım, o Londra'yı daha önce görmüş!...

Muvaffakiyet

Sacha Guitry muvaffakiyeti şöyle tarif ediyor:

— Hayatta muvaffak olmuş bir erkek, karısının harcayabileceğinden çok daha fazla kazanan insan, muvaffak olmuş kadın ise, böyle bir erkeği elde edebilir!...

— Su ısıtmışken annenizi de yıkayıverdim!

DÜN
YA
ZARARLI
RUCU
JUR.

-AMA DOKTOR, SİZ BANA YALNIZ
SİĞİR ETİNİ YASAK ETMİŞTİNİZ !..

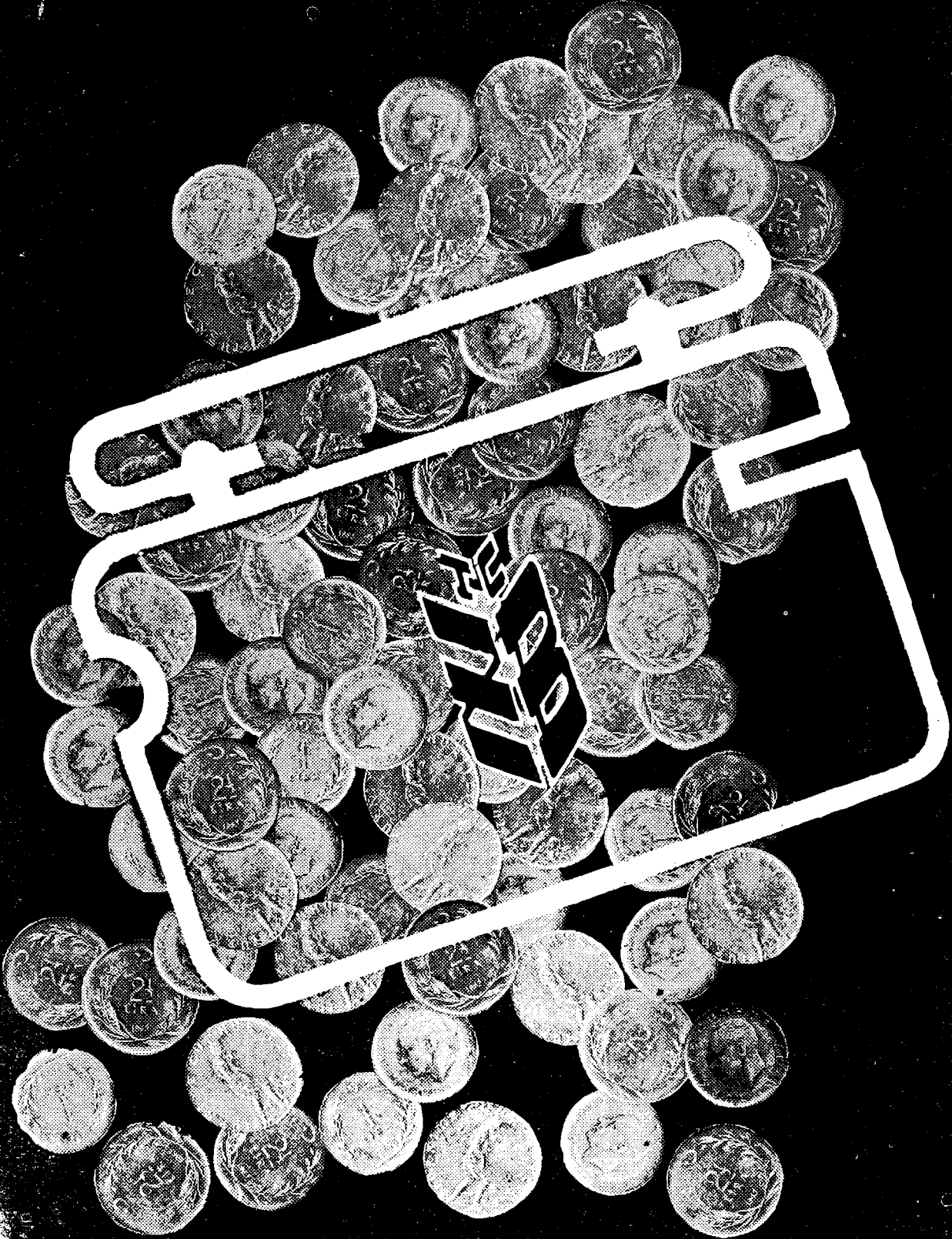
-ŞİMDİ KONUŞAMAM. YENİ SEKRE-
TERİME İŞİNİ ÖĞRETİYORUM !

-BENİM YAPMAM LÂZİM AMA BAŞIM
DÖNÜYOR !
-BU SEFER DE KOMŞULARIN BAŞI
DÖNÜYOR !..

Ziraat Bankasındaki tasarruflarınız istikbalinizi

sağlıyacak size huzur verecektir

T.C. ZİRAAT BANKASI

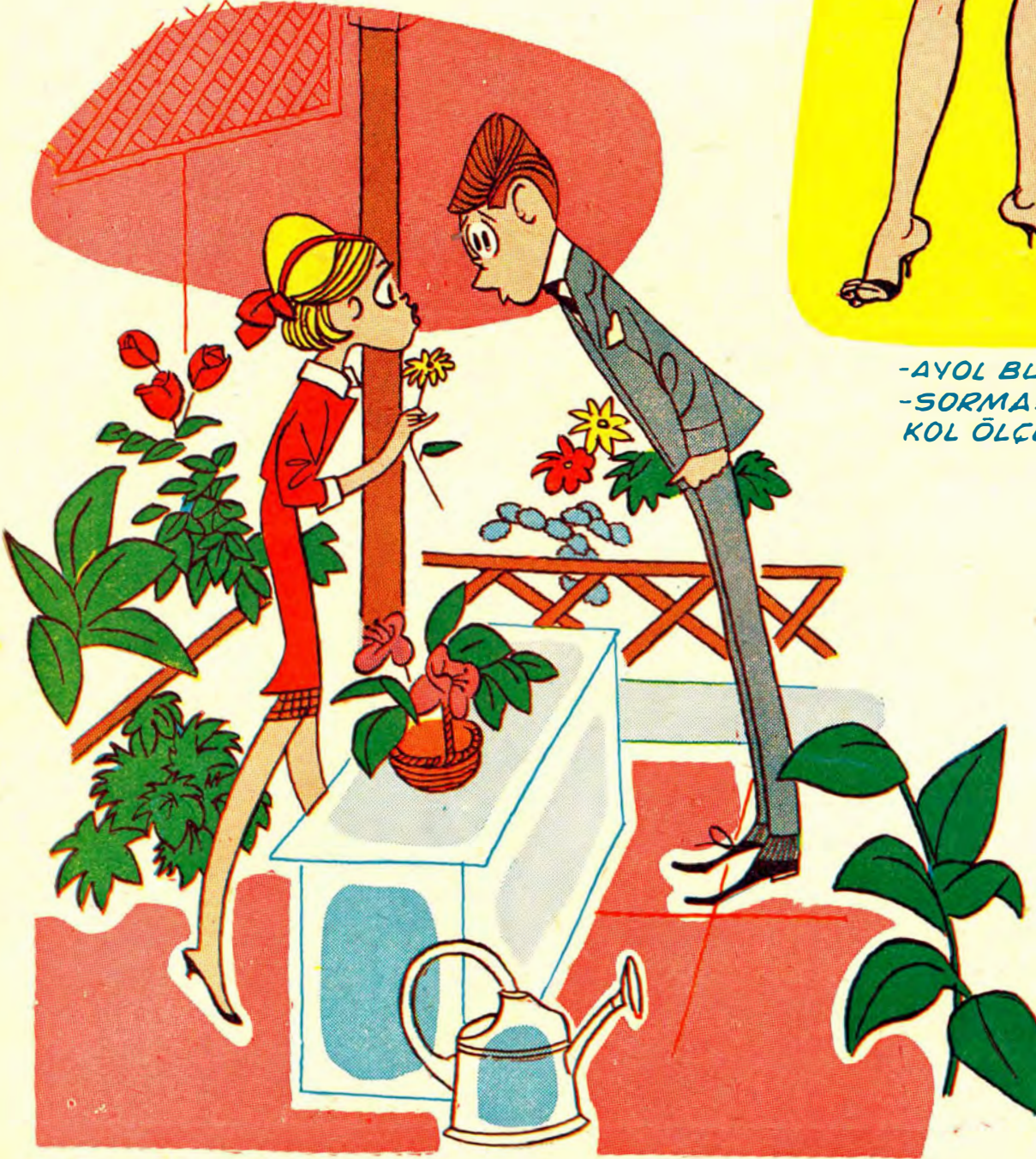
AKHABA

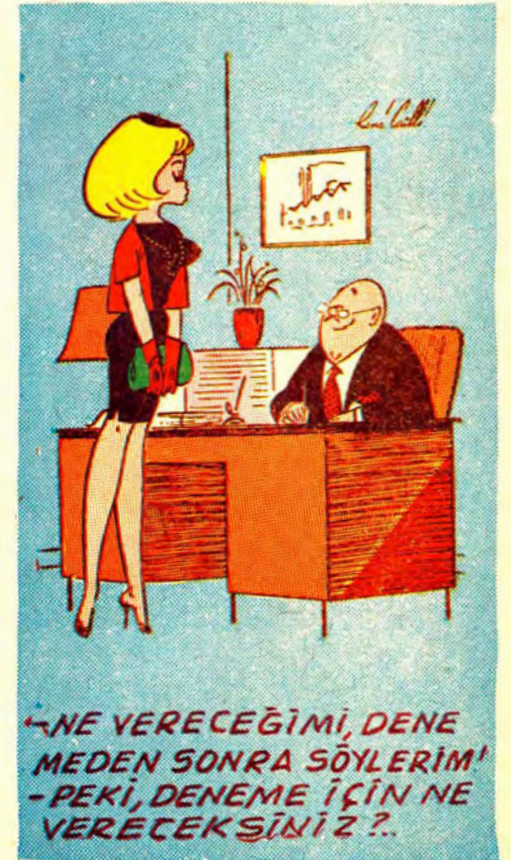
-BAS ULAN!.. SENİN ÇİÇEĞİNİ NE YAPSIN,
ONUN KENDİSİ ÇİÇEK!..

-AYOL BU NE BİÇİM KAZAK?
-SORMA...BEDEN ÖLÇÜSÜYLE
KOL ÖLÇÜSÜNÜ KARIŞTIRMIŞIM!

-NASIL BİR ÇİÇEK İSTİYORSUNUZ?
-SİZE TAKDİM EDİLMEMEYE LÂYIK BİR ÇİÇEK!..

-NE VERECEĞİMİ, DENE
MEDEN SONRA SÖYLERİM!
-PEKİ, DENEME İÇİN NE
VERECEKSİNİZ?..